

L u N y o C h a w

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

လူညီလူချစ်

အာ ဒံ မ ခူး ဖြစ် လိုက် တဲ့ ပန်း သီး

cOvEr tkk

နှမြောတယ်

* လေပြည်ရယ် ...

ကောင်းကင်က ကြယ်တွေကို

ကျေးဇူးပြု၍ ခြွေမချလိုက်ပါနဲ့ ...

ချစ်သူနဲ့အတူ ကြယ်တွေကို မရေတွက်ရတော့မှာ

ငါနှမြောတယ်။

* နေဝန်းနီနီရယ် ...

သစ်ပင်ထက်က ပန်းပွင့်တွေကို

ကျေးဇူးပြု၍ အပူမတိုက်လိုက်ပါနဲ့ ...

ချစ်သူပန်ဖို့ မရှိတော့မှာ

ငါနှမြောတယ်။

* မိုးစက်တွေရယ် ...

အပြီးတကြီး မကြွေဆင်းပါနဲ့ ...

ချစ်သူခြေနင်းမယ့် မြေကြီးတွေ

ရွံ့ဖွက်တွေထဲ ညစ်ပေမှာ

ငါနှမြောတယ်။

* ဝမ်းနည်းခြင်းတွေရယ်

ချစ်သူဘဝထဲ ဝင်မလာပါနဲ့

ချစ်သူအပြီးတွေ ပျောက်ကွယ်သွားမှာ

ငါနဲ့မြေတယ်။ ။

လောကမှာ အပြင်းထန်ဆုံး မုန်တိုင်းကို ဘယ်နေရာက
စတင်မွေးဖွားပေးလိုက်တယ်လို့ ထင်ပါသလဲ။

မိုးပေါ်ကလား ?

မြေကြီးထဲကလား ?

ပင်လယ်ပြင်ကျယ်တွေထဲကလား ?

ဘယ်သူ သိပါသလဲ ?

မသိရင် ပြောပြပါ့မယ် . . ။

လူတွေရဲ့ ရင်ဘတ်ထဲကပါ။

အဲ့ဒီမုန်တိုင်းကို ရင်ဘတ် မုန်တိုင်းလို့ ခေါ်ပါတယ် . . ။

အခန်း (၁)

လေယာဉ်ပေါ်က ဆင်းလိုက်သည်နှင့် ဝေးကွာခဲ့တာ ကြာပြီဖြစ်သော မြန်မာပြည်၏ ရနံ့ကို နွေးထွေးမှုနှင့်အတူ စတင်ရှုရှိုက်မိလေ၏။ ကိုယ့်မြေ ကိုယ့်ရေဟူသော အသိက စိတ်ကိုကြည်လင် ပေါ့ပါး လန်းဆန်းသွားစေပါသည်။ လေဆိပ်ခန်းမတွင်း၌ လာကြိုသူများဖြင့် ရှုပ်ထွေးနေ၏။

မြန်မာလူမျိုးတို့၏ နွေးထွေးပျူငှာသော အပြုံးသည် သူ မသွားခင်ကလိုပင် မပြောင်းမလဲ တည်ရှိနေဆဲပင် ဖြစ်သည်။ သူသည် မျက်မှန်အမည်းကို နဖူးပေါ်သို့ ပင့်တင်ထားလိုက်ရင်း Luggage ကိုဆွဲကာ အသာလျှောက်လှမ်း ထွက်လာခဲ့သည်။

မေမေ၊ ဖေဖေနှင့် မမနှင်းဆီတို့ ဘယ်လိုပုံစံတွေ ဖြစ်နေမလဲမသိ။ သူတို့အား Surprise ဖြစ်အောင် ဘာမှအကြောင်းမကြားဘဲ ပြန်လာခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် သူ့အပေါ်တွင် သည်းသည်းလှုပ် ဂရုစိုက်လွန်းသော မမနှင်းဆီကို စချင်တာဖြစ်သည်။ သူ့အား မျှော်လင့်မထား သော အချိန်တွင် ရုတ်တရက် တွေ့လိုက်ရပါက ဖြစ်ပျက်သွားမည့် မမနှင်းဆီရဲ့ မျက်နှာကို မြင်ချင်တာလည်း ပါပါသည်။

သူ စင်ကာပူမှာ ကွန်ပျူတာနဲ့ ပတ်သက်သော ဒီပလိုမာသွားယူရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့စဉ်တုန်းက အသည်းအသန် ကန့်ကွက်၍ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ငိုချင်းချနေခဲ့သော မမနှင်းဆီ၏ ပုံရိပ်များကို ပြန်မြင်ယောင်မိပါသည်။

“မောင်လေးရယ် . . . ကွန်ပျူတာသင်ချင်တာများ ဒီရန်ကုန်မှာတင် သင်လို့ရတာ ပဲဟာ၊ မောင်လေး ကွန်ပျူတာသင်တန်း ဘယ်နှခုတက်ချင်လဲ မမ စုံစမ်းပေးမယ်၊ ကားနဲ့လည်း အကြိုအပို့ လုပ်ပေးမယ်၊ စင်ကာပူထိတော့ မသွားပါနဲ့ မောင်လေးရယ် . . . မလိုပါဘူး”

“ဟာ . . . မမကလည်း ကျွန်တော်က စင်ကာပူမှာပဲ သွားတက်ချင်တာ၊

သူတို့နိုင်ငံက အသိအမှတ်ပြုပေးတဲ့ ပညာရှင်လက်မှတ်ကိုမှ ကျွန်တော်က လိုချင်တာ၊ ပြီးတော့ မြန်မာပြည်မှာ မရနိုင်တဲ့အတွေ့အကြုံသစ်တွေလည်း ခံစားချင်တာဗျ . . .”

“ဒါဆို မမလည်း မင်းနဲ့ စင်ကာပူကိုလိုက်မယ်”

“ဟာဗျာ . . . ဘာလုပ်ဦးမှာလဲ . . .”

“မမမှ မောင်လေးနဲ့ မခွဲနိုင်တာ”

“မမကလည်း တစ်သက်လုံး ခွဲရမှာမှ မဟုတ်တာပဲ၊ ခဏလေးပဲ ခွဲရမှာကို၊ ပြောရခက်လိုက်တာ . . .”

“မမက မောင်လေးနဲ့ တစ်ရက်လေးတောင် ခွဲနိုင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ အခုဟာက နှစ်နဲ့ချီပြီးခွဲ ရမှာ၊ မမ ရင်ကွဲလိမ့်မယ်၊ မမမှာ ချစ်စရာဆိုလို့ ဒီမောင်လေးတစ်ယောက်ပဲရှိတာ၊ မောင်လေး မရှိရင် မမက ဘယ်သူ့သွားချစ်ရမှာလဲ . . .”

“မမကလည်း ရည်းစားထားပေါ့ဗျ၊ မမကို ကြွေးနေတဲ့လူတွေ နည်းတာမှတ်လို့”

“မောင်လေးနော်၊ ဘာစကားပြောတာလဲ၊ မမရဲ့ အချစ်တွေအားလုံးဟာ မောင်လေးတစ်ယောက်တည်းအတွက်ပဲ၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ ခွဲမပေးနိုင်ဘူး . . .”

“မမက တစ်သက်လုံး အပျိုကြီးလုပ်မှာ ကျနေတာပဲ”

သူက ခပ်ရွဲ့ရွဲ့ရေရွတ်တော့ မမက ခေါင်းကို ခပ်သွက်သွက်ပင် ညှိတ်ပြကာ . . .

“လုပ်မှာ လုပ်မှာ၊ ငါက တစ်သက်လုံး အပျိုကြီးလုပ်မှာ၊ ဒါမှ မမရဲ့ အချစ်တွေကို မောင်လေးကလွဲပြီး ဘယ်ယောက်ျားတစ်ယောက်ကိုမှ ခွဲဝေပေးစရာ မလိုမှာ”

“မမဘာသာ အပျိုကြီးလုပ်ချင်လုပ် မလုပ်ချင်နေ၊ ကျွန်တော်ကတော့
ဂေါ်မစွဲလူပျိုသိုးကြီး မလုပ်ဘူးနော်၊ အချိန်တန်ရင် မိန်းမယူမှာပဲ . . . အခုတည်းက
ပြောထားမယ် . . .”

ဒီလိုကျတော့လည်း မမမျက်နှာလေးက ညှိုးသွားပြန်သည်။
ခေါင်းကိုငုံနေရင်းမှ . . .

“ဒါကတော့ မင်းရဲ့လွတ်လပ်ပိုင်ခွင့်ပဲလေ၊ မမ ဘာမှမပြောလိုပါဘူး၊
ကန့်လည်း မကန့်ကွက်ပါဘူး၊ မင်းသဘောပါ၊ ဒါပေမယ့် စင်ကာပူကိုတော့
မသွားပါနဲ့လား မောင်လေးရယ် . . .”

“မသိဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော်ကတော့ သွားမှာဆို သွားမှာပဲ . . .”

မမ အတန်တန် တားနေသည့်ကြားမှ သူကတော့ စင်ကာပူသွားဖို့ကို
ဖြစ်အောင်စီစဉ်ခဲ့သည်။

မမကတော့ “မသွားပါနဲ့လား မောင်လေးရယ်” ကို တတွတ်တွတ်
ရွတ်လျက် နေ့တိုင်း မျက်ရည်နဲ့ မျက်ခွက်။

ဖေဖေနဲ့မေမေကတော့ ဘာမှမပြောချေ။ သူ့ဘဝတိုးတက်ရေးအတွက်မို့
ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ ခွင့်ပြုပေးခဲ့ကြလေသည်။ မမကတော့ တားလို့ကိုမဆုံး။
ထမင်းနှစ်ရက်လောက် မစားဘဲနဲ့တောင် ဆန္ဒပြခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း
သူသည် ဆုံးဖြတ်ပြီးလျှင် မပြင်ဆင်တတ်သော အကျင့်ရှိသည်မို့ စင်ကာပူကို
ဇွတ်တရွတ်ပင် စီစဉ်ခဲ့လေ၏ ။

မမ သူ့အပေါ်ချစ်သော အချစ်သည် တစ်ဆိတ်တော့လွန်ကဲလွန်းသည်ဟု
ထင်ပါသည်။ အခြားအစ်မများက သူတို့၏ မောင်တွေအပေါ်ချစ်သော အချစ်နှင့်
တူကိုမတူချေ။ ပိုလွန်းသည်ဟု ထင်ပါသည်။ တစ်ခါတစ်ခါကျတော့လည်း ထိုသို့
အချစ်ခံရတာ ကို ကျေနပ်ဂုဏ်ယူမိသော်လည်း တစ်ခါတလေတွင်တော့
စိတ်ကျဉ်းကျပ်မိပါသည်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် မမနှင်းဆီကတော့ သူ

လေယာဉ်ပေါ်တက်ကာနီးအထိ တတွတ်တွတ်မှာလို့မဆုံး၊ အလွမ်းသည်လို့
မဆုံးခဲ့ချေ။

“မောင်လေး . . . ကျန်းမာရေး ဂရုစိုက်နော်၊ အစားအသောက်ကိုလည်း
အချိန်နဲ့အခါနဲ့စား၊ အိပ်ရေးကိုလည်း ဝ အောင်အိပ်၊ နေ့တိုင်းလည်း ဖုန်းဆက်နော်၊
တစ်ရက်မှ မပျက်ကွက်နဲ့၊ ဓာတ်ပုံတွေလည်း မကြာမကြာပို့ပေး၊ ပိုက်ဆံတွေ
ဘာတွေလိုရင်လဲလှမ်းတောင်းလိုက်၊ စိတ်ညစ်မခံနဲ့၊ ကြားလား၊ ရေချိုးရင်လည်း
အကြာကြီး ဇိမ်နဲ့ချိုးမနေနဲ့ ကြားလား . . .”

“အင်းပါ . . . မမရာ၊ ကလေးကျနေတာပဲ၊ မှာလို့ကို မပြီးတော့ဘူး . . .”

“မမမျက်စိထဲမှာတော့ မင်းက ထာဝရ ကလေးလေးပဲ၊ မှာတာတွေ
မမေ့နဲ့နော် . . . တစ်ခုခု ပျက်ကွက်တာနဲ့ မမက နောက်ကလိုက်လာမှာ . . .
မယုံမရှိနဲ့”

မေမေနဲ့ ဖေဖေကတော့ အဘွားကြီးအိုပေါက်စ မမကို ကြည့်ပြီး
ပြုံးလို့သာနေခဲ့ပါသည်။ အနေအထိုင်လည်း အေးသူများမို့ ဘယ်ကိစ္စမှာမဆို
အေးရာအေးကြောင်းပါပဲ။ အင်း . . . မမသည် လည်း သူ့ကိစ္စကလွဲလျှင်
အေးရာအေးကြောင်းပါပဲလေ။

အခုလိုသာ အကြောင်းမကြား ဘာမကြားဖြင့်
မြန်းစားကြီးပြန်လာတာကိုသာတွေ့လျှင် ဘယ်လိုနေမည်မသိ။ သူသည် Luggage
ကိုဆွဲရင်း အတွေးများစွာဖြင့် လျှောက်လှမ်းလာနေစဉ်မှာပင် တစ်စုံတစ်ယောက်နှင့်
အင့်ခနဲနေအောင်ပင် ဝင်တိုက်မိလေတော့ တာဖြစ်သည်။
ဝင်တိုက်လိုက်သောအရှိန်က ပြင်းလွန်းသဖြင့် သူ့ခေါင်းပေါ်တွင် ပင့်တင်ထားခဲ့သော
မျက်မှန်သည် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပြုတ်ကျသွားရလေတော့သည်။

လိမ္မော်စိမ်းသည် စင်ကာပူကပြန်လာမည့် ဖေဖေအား ကြိုရန်အတွက် ကားကို ပါကင်မှာ ရပ်ပြီး စင်ကာပူလေယာဉ်က ဆိုက်နေပြီမို့ အလောတကြီးပဲ လျှောက်လာခဲ့တာဖြစ်သည်။ ခရီးသည်တချို့ကလည်း ထွက်ကုန်ကြပြီမို့ ဘေးဘီဝဲယာရော ရှေ့ရော နောက်ပါ ခေါင်းကိုချာချာလည်အောင် လှည့်ကြည့်ပြီး ရှာလာခဲ့တာဖြစ်သည်။ အဲဒီ မှာတင် တစ်စုံတစ်ယောက်ကို အင့်ခနဲနေအောင်ပင် ဝင်တိုက်ပစ်လိုက်မိတော့တာ ဖြစ်လေသည်။

သူမ ဝင်တိုက်လိုက်သော အရှိန်က ပြင်းလွန်းသဖြင့် ထိုလူ၏ ခေါင်းပေါ်က မျက်မှန်သည် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပြုတ်ကျသွားလေတော့၏ ။ ထိုအချိန်မှာပင် အတွင်းခန်းထဲမှ ထွက်လာသော ဖေဖေကိုလည်း လှမ်းမြင်နေရသည်ဖြစ်ရာ အတိုက်ခံရသူကို ဂရုမစိုက်အားတော့ချေ။

ခေါင်းကို နှစ်ချက်လောက်ဆင့်၍ ဦးညွှတ်လိုက်ပြီးနောက် . . .

“Sorry . . . Sorry”

ဟုသာပြောပြီးဖေဖေထံသို့ ပြေးရလေသည်။ သူမ ဝင်တိုက်ခဲ့တာ ယောက်ျားတစ်ယောက် ဆိုတာသာသိလျက် ကျန်တာ သူမ စိတ်မဝင်စားအားချေ။

ထိုလူနှင့်ရပ်ပြီး စကားပြောနေပါကလည်း ဖေဖေမြင်သွားပြီး မေမေ့ကို ပြန်ပြောလိုက်ပါက သူမ တစ်ပတ်လောက် မုန့်ဖိုးဖြတ်ခံရပါမည်။

မေမေသည် ကိုယ့်သမီးလေး တစ်ယောက်တည်းရှိတာကို ဘယ်သောအခါမှ အလိုမလိုက်ချေ။ ထစ်ခနဲရှိလျှင် . . .

“မုန့်ဖိုးဖြတ်မယ် . . .”

“ကားသုံးခွင့် ပိတ်မယ် . . .”

“ခြံထဲမှာ မြက်ရိတ်ရမယ် . . .”

“ကြမ်းတိုက်ရမယ် . . .”

စသည်ဖြင့် ဒဏ်ပေးနည်း အမျိုးမျိုးကို တစ်ခါတစ်မျိုး မရိုးရအောင် ပေးတတ်သူ ဖြစ်ပါသည်။ အပြစ်ရှာရာတွင်လည်း ကမ္ဘာသရဖူပင်ပေးထိုက်သူဖြစ်သည်။ သူ့အလိုမကျလျှင် ပါးစပ်ကလည်း ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက် မနားတမ်း Non - Stop ရွတ်တတ်သလို လက်ကလည်း ခိုးခနဲ ဒေါက်ခနဲ ခေါက်တတ်သူဖြစ်သည်။

မနှစ်က ကျောင်းပြီးသဖြင့် သူမက အတင်းပူဆာလို့သာ Hand Phone တစ်လုံး ဝယ်ပေးထားသော်လည်း ဖုန်းဘော(လ်)ကို သူမ မုန့်ဖိုးထဲက ဆောင်ရတာ ကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် သူမအပေါ်တွင်ထားသော မေမေစေတနာကို သိနိုင်ပါလိမ့်မည်။

ဖေဖေသည် အပြင်လောကတွင်သာ ဆရာတစ်ဆူဖြစ်လျက် အိမ်ရောက်လျှင်တော့ မေမေ့လက်အောက်က တပည့်ဖြစ်သည်။ မေမေက “ဟင်” ဆိုလျှင် ဖေဖေ့ခမျာ နားရွက်တောင် မခတ်ရဲ။ မေမေ့ကွယ်ရာတွင်လည်း ဖေဖေသည် ဘာကိုမှ ခိုးမလုပ်ရဲ။ တစ်ချက် နှစ်ချက်လောက် အစ်အောက်မေးလိုက်သည်နှင့် အကုန်ပေါ်တော့တာ ဖြစ်သည်။

သူမကိုလည်း ရည်းစားမထားရ၊ ယောက်ျားလေးဘော်ဒါမထားရ ဟူသော စည်းကမ်းကို တင်းကျပ်စွာ ချထား၏ ။ သို့သော်လည်း သူမကတော့ မေမေ့ကွယ်ရာနှင့် သူမလုပ်သမျှကို မေမေ့ထံတွင် တစ်ခုမကျန် အစီရင်ခံတတ်သော ဖေဖေ (မ - ယ - က) ကွယ်ရာတွင် လုပ်ချင်တာ လုပ်လိုက်တာပင်။ သူတို့ရှေ့တွင်တော့ မခုတ်တတ်တဲ့ ကြောင်မလေးပေါ့။

“နေကောင်းလား ဖေဖေ . . . အသားတွေတောင် ဖြူလာတယ် . . .”

“ကောင်းတယ် သမီး . . .”

“ပေး . . . ဖေဖေ့အိတ်၊ သမီး သယ်ခဲ့မယ် . . .”

“အေး . . . အေး . . .”

သူမသည် ခရီးဆောင်သေတ္တာကို ဖေဖေဆီမှ လက်ပြောင်းယူလိုက်ပြီး
ဘောင်းဘီအိတ်ကပ်ထဲတွင် အဆင်သင့် ထည့်ယူလာသော ရေဘင်မျက်မှန်
နက်ပြာရောင်လေးကို ထုတ်ယူကာ တပ်လိုက်ရင်း မျက်နှာကို ပင့်ချထားလိုက်ပြီး
ဖေဖေဘေးမှ အသာကပ်လျှောက်လာ သည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
နိုင်ငံခြားပြန်မကြီးလိုလို။ အဟီး . . . ဘာရယ်မဟုတ်သော်လည်းပဲ
လူရှိန်တာပေါ့လေ။

ဖေဖေက သူမပုံစံကိုကြည့်ပြီး ပြုံးစိစိဖြင့် “အရူးမလေး”၊ ဟု
ပြောသော်လည်း သူမက ခပ်တည်တည်ပင် မသိချင်ယောင်ဆောင်နေလိုက်သည်။

ဒီလိုအချိန်လေး ဂိုက်ပေးရတာ မဟုတ်ပါလား။

သူသည် သူ့အားဝင်တိုက်သွားသော ကောင်မလေးအား မျက်စိတစ်ဆုံး
လိုက်ကြည့်နေမိ လေသည်။ ဝင်လာတုန်းကတော့ ရုပ်ပျာရုပ်ပျာနှင့် ပြန်၍
ထွက်သွားသောအခါ နိုင်ငံခြားပြန်စတိုင် (လ်) ဖမ်းသွားတာများ သူမ
မဟုတ်တဲ့အတိုင်း။ ဗရတ်မလေး ဖြစ်ပုံရပါသည်။

သူ့အမြင်အာရုံထဲမှ သူမ ပျောက်ကွယ်သွားမှ သူသည် ပြုတ်ကျနေသော
မျက်မှန်ကိုပြန် ကောက်ကာ လေယာဉ်ကွင်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်။
အပြင်ရောက်သည်နှင့် အဆင်သင့်တွေ့ရ သော Taxi တစ်စီးကို ဖမ်းတားလိုက်ပြီး
မောင်းရမည့် လိပ်စာကို ရွတ်ပြလိုက်သည်။

ကားမှန်ကိုဖောက်၍ မြင်နေရသော ရန်ကုန်မြို့ရှုခင်းများသည် သူ
မသွားခင်ကနှင့် များစွာ ခြားနားနေခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ တိုက်တာ အဆောက်အအုံများ
လမ်းများသည် အရင်ကနှင့် ကွာခြားစွာ ခေတ်မီတိုးတက်လျက်ရှိ၏ ။ သူ
မသွားခင်က တော်တော်လေးကို ရှည်သေးသော မိန်းကလေးများ ၏ ဘောင်းဘီ
စကတ်များသည်လည်း ယခုတော့ တော်တော်လေးကို တိုနေခဲ့တာဟာလည်းပဲ

တိုးတက်မှုပေပဲလား မပြောတတ်။

Taxi ကို ခြံရှေ့မှာပင် ရပ်ခိုင်းလိုက်ပြီး ကျသင့်ငွေရှင်းကာ အုတ်နံရံရှိ လူခေါ်ဘဲ (လ်) ကို သုံးချက်တိတိ နှိပ်ပစ်လိုက်သည်။ ခဏကြာတော့ ခြံစောင့်ကလေး မောင်ထူး ပြေးထွက်လာလေ သည်။ မောင်ထူးသည် သူ့အား မြင်သည်နှင့် ...

“ဟာ ... ကိုလေးအာကာ ...”

ဟု ဝမ်းသာအားရ အော်သဖြင့် သူက နှုတ်ခမ်းနားတွင် လက်ညှိုးကို ဖိကပ်ကာ တိတ်တိတ် နေရန် အချက်ပြလိုက်တော့မှ အသာငြိမ်သွားသည်။

“မေမေတို့ ရှိလား”

“လူစုံရှိတယ် ကိုလေး ...”

“မမ ဘယ်နားမှာလဲ ...”

“မီးဖိုချောင်ထဲမှာ ထင်တယ်၊ စောစောကတော့ ဟင်းချက်နေတာတွေ့တာပဲ ...”

“အေး ... အေး ... ခဏနေမှ ဒီအိတ်တွေ အထဲသွင်းခဲ့နော်၊ အခု မသွင်းသေးနဲ့ဦး ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကိုလေး”

သူက မောင်ထူးအား မှာစရာရှိတာ မှာခဲ့ပြီးနောက် မမကို surprise လုပ်ရန်အတွက် အိမ်ထဲသို့ ရှေ့ပေါက်မှမဝင်ဘဲ မီးဖိုချောင်ထဲသို့ တန်းရောက်နိုင်သော နောက်ဖေးတံခါးရှိရာသို့ ပတ်လာခဲ့သည်။ မီးဖိုချောင်နား ရောက်သည်နှင့် မမအသံက စတင်၍ သူ့ထံသို့ ပျံ့နှံ့လာလေတော့ သည်။

“ဟဲ့ ... သော်တာ၊ ငါးသလောက်ကို အကြေးခွံပြောင်အောင် ခြစ်နော်၊ အကြေးခွံမပြောင် ရင် အရသာ ပျက်တယ် ... ကြားလား၊ အင်း ... ငါ့မောင်လေးက ငါးသလောက်ပေါင်းဆိုရင် သိပ်ကြိုက်တာ၊ သူရှိရင် ဘယ်လောက်

ကောင်းလိုက်မလဲ၊ လွမ်းလိုက်တာ မောင်လေးရယ် ...”

မမသည် အိမ်ဖော်မလေး သော်တာနှင့် ငါးသလောက်ပေါင်းဖို့ ပြင်နေပုံရပါသည်။ မိမိကို တောင် တမ်းတနေသေးသည်။

သူ ကြိုက်တတ်တဲ့ အစားအစာမှန်းလည်း မှတ်မိနေသေးသည်။ မမသည် အဲဒီ လောက်အထိ သူ့ကို ဂရုစိုက် အမှတ်ထင်ထင်ချစ်တတ်တာ ဖြစ်ပါသည်။

သူ မီးဖိုချောင်ထဲ ဝင်လာတာကို သော်တာက မြင်သော်လည်း မမကတော့ သူ့ကို ကျောပေးကာ မီးဖိုပေါ်မှ ဟင်းအိုးတစ်အိုးကို ယောက်မကြီးဖြင့် မွှေနေသောကြောင့် မမြင်ချေ။

သော်တာက တအံ့တဩဖြင့် သူ့နာမည်ကိုခေါ်ရန် ပါးစပ်ဟလိုက်သော်လည်း သူက လက်ကာပြ လိုက်သဖြင့် ဘာသံမှ ထွက်မလာခဲ့ချေ။

သူက မမအနားသို့ တိုးကပ်သွားကာ မမခါးကို နောက်မှနေ၍ သိုင်းဖက်လိုက်ရင်း ...

“မမ !”

ဟု တအားအော်ချလိုက်တာ ဖြစ်သည်။ မမခန္ဓာကိုယ်သည် ဆတ်ခနဲ တုန်သွားပြီး လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသော ယောက်မကြီးက ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပြုတ်ကျသွားလေသည်။ တစ်ပြိုင် တည်းမှာပင် မမသည် သူ့ဘက်သို့ ဖျတ်ခနဲ လှည့်လာရင်း ...

“ဟင် ... မောင်လေး ... မောင်လေး ပြန်လာပြီ၊ မောင်လေး စင်ကာပူက ပြန်လာပြီ ...”

ဟု မယုံကြည်နိုင်သလိုဖြင့် ယောင်နန ဖြစ်နေပြီးမှ ဝမ်းသာအားရဖြင့်

အော်လေတော့သည်။ သူ့ကိုလည်း တင်းကျပ်စွာ သိုင်းဖက်ထားလေ၏။ သူကလည်း မမအား အလိုက်သင့် ပြန်လည်ထွေးပွေ့သိုင်းဖက်ထားပေးလိုက်ပါသည်။

“လွမ်းလိုက်တာ မောင်လေးရယ်၊ အရမ်းသတိရတာ ပဲ၊ မမက မသွားပါနဲ့ ဆိုတာတောင် မင်းက ဇွတ်သွားတယ်နော်၊ မောင်လေးမရှိတော့ မမ နေ့တိုင်းငိုနေရတာ သိရဲ့လား၊ မင်း ရက်စက်လွန်းတယ်ကွာ . . .”

သူက မမအား ဖက်ထားရာမှ အသာခွာရင်း ပခုံးနှစ်ဖက်မှကိုင်၍ မမအား ငုံ့မိုးကြည့်လိုက်ရင်း . . .

“အခု ပြန်လာပြီ မဟုတ်လား မမရဲ့ . . . ဟင်”

“နောက်တစ်ခါဆို ဘယ်မှမသွားရတော့ဘူးနော်၊ သွားမယ်ဆိုရင်လည်း မမကို သတ်ပြီးမှ သွားရမယ် . . .”

ပြောရင်း အသံက တိမ်ဝင်သွားပြီးနောက် မျက်ရည်များ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် ကျလာကာ ငိုပါလေတော့သည်။

“ဟောဗျာ . . . ဘာဖြစ်လို့ ငိုရပြန်တာတုန်း . . .”

ဘာမှပြန်မဖြေ . . .။ ခေါင်းကိုသာယမ်းပြီး ငိုနေတော့၏။ သူက မမကို မျက်ရည်များသုတ် ပေးရင်း . . .

“မမရယ် တိတ်ပါတော့ . . . ငိုမနေပါနဲ့တော့၊ ကျွန်တော်လည်း ပြန်လာပြီပဲဟာ၊ နောက်လည်း ဘယ်မှမသွားတော့ဘူး၊ မမအနားမှာပဲ ထာဝရ နေတော့မှာပါ . . .”

ထိုသို့ပြောလိုက်တော့ မမက ငိုနေရာမှ မျက်လုံးလှန်ကြည့်လာရင်း . . .

“တကယ်လား”

“အင်းပေါ့ . . . တကယ်ပြောတာပေါ့”

“ကတိပေး . . .”

“ပေးတယ်ဗျာ . . . promise”

“ဘုရားရှေ့မှာ သစ္စာဆိုရမယ် . . . ဒီအတိုင်းမရဘူး . . .”

မယုံသင်္ကာဟန်ဖြင့် သူ နောက်တစ်ခါ ထွက်သွားမှာကို အသေကြောက်နေသော မမ ပုံစံကိုကြည့်ရင်း သူ့မှာ ရယ်ရအခက် ငိုရအခက် ဖြစ်နေရသည်။

သူ့အား ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ထက် ပိုချစ်သော မမသည် သူစင်ကာပူမသွားခင်ကထက် ပို၍ အတိုးချကာ အဖြစ်သည်းတော့မည်ကို ကြိုတင်ရင်လေးနေရပါသည်။

“ဆိုမယ်ဗျာ . . . ကျေနပ်ပြီလား”

ဒီတော့မှ အငိုတိတ်တော့သည်။ သူက မမအား ပခုံးမှထိန်းဖက်ထားပြီး ဧည့်ခန်းထဲသို့ လျှောက်ဝင်လာခဲ့သည်။ ဖေဖေနဲ့ မေမေက ပြုံးပြီး အပေါ်ထပ်က ဆင်းလာသည်။

“မေမေ . . . ဖေဖေ . . . ဒီမှာ မောင်လေး ပြန်လာပြီ၊ ကြည့်ပါဦး . . .”

“သိပါတယ် သမီးရယ်၊ သားခြံထဲဝင်လာကတည်းက မေမေတို့က အပေါ်ထပ်ကနေ လှမ်းမြင်ပြီးသား . . .”

မေမေက သူ့အား နဖူးပေါ်ဝဲကျနေသော ဆံပင်များကို သပ်တင်ပေးပြီးနောက် တစ်ချက် မွှေးကြူသည်။

“မေမေ့သားကြီးတောင် တကယ့်ကို လူပျိုကြီးဖားဖား ဖြစ်နေပြီပဲ၊ ထွားလာလိုက်တာကွယ်”

ဖေဖေကလည်း သူ့အား ခပ်ထွေထွေ ပြုံးစိုက်ကြည့်ရင်း . . .

“ဘယ်လိုလဲ သား . . . အားလုံး ok တယ် မဟုတ်လား . . .”

“ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ၊ အားလုံး အဆင်ပြေပါတယ်”

ဖေဖေက ခေါင်းကို တဆတ်ဆတ်ညိတ်ရင်း ခုံတစ်လုံးမှာဝင်ထိုင်တော့ သူတို့ပါ အသီးသီး ဝင်ထိုင်လိုက်ကြသည်။ မမက သူ့ဘေးမှာကပ်ထိုင်ပါသည်။

“မေမေတို့က သားကို ဒီလကုန်မှ ပြန်လာမယ် ထင်နေတာ၊ သားပဲပြောတော့ ဒီလကုန်မှ ပြန်လာမှာဆို . . .”

“အစက စင်ကာပူမှာ ပတ်လိမ့်နေဦးမလို့ပဲ၊ သင်တန်းကလည်းပြီးနေတာ ကြာပြီလေ၊ ဒါပေမယ့်လည်း မြန်မာပြည်ကို လွမ်းတဲ့စိတ်က သားကို မြန်မြန်ပြန်လာအောင် ပြုစားလိုက် တာပဲ . . .”

သူ့စကားလည်းဆုံးရော မမက မျက်စောင်းထိုးကာ . . .

“ငါ့ကိုတော့ မလွမ်းဘူးပေါ့လေ . . .”

“ဟာ . . . မဟုတ်တာ၊ မမကို ပိုလွမ်းတာပေါ့”

“သေချာလို့လား”

“အင်း . . . အဟဲ . . .”

“ခွေးကောင်လေး . . .”

အားလုံး ရယ်လိုက်ကြသည်။ မောင်ထူးက သူ့ပစ္စည်းတွေကို အထဲသို့ သယ်လာပေးသည်။

“ကဲ . . . သားလည်း ခရီးပန်းလာမှာပေါ့၊ အခန်းထဲမှာ သွားနားချေတော့လေ၊ သားအခန်းကတော့ အရင်အတိုင်းပဲ၊ ဘာမှမပြောင်းလဲဘူး၊ မင်းမမက နေ့တိုင်း သန့်ရှင်းရေးလုပ်နေတာ၊ အဝတ်အစားတွေများ သားပြန်လာရင် ဝတ်ဖို့တဲ့ ကြိုဝယ်ပြီးစု ထားတာ ဗီရိုကြီးနဲ့အပြည့်ပဲ . . .”

သူက ထိုင်ရာမှထတော့ မမကပါ လိုက်ထသည်။

“လာ . . . မောင်လေး . . . မမ လိုက်ပို့မယ်၊ မောင်ထူး အဲဒီ အိတ်တွေ အပေါ်ကို သယ်ခဲ့လလိုက်နော် . . .”

“ဟုတ် . . .”

မမ ဆွဲခေါ်ရာနောက်သို့ သူ လိုက်လာခဲ့မိသည်။ သူ့အခန်းတံခါးကို ဖွင့်လိုက်သောအခါ သူ့အခန်းသည် လူမနေတာကြာပြီဖြစ်သော်လည်း ဖုန်နံ့၊ အအိုနံ့ ရမနေဘဲ သန့်ရှင်းတောက်ပြောင် ကာ မွှေးမြနေလေသည်။

သူ့ကိုပိုပြီး အံ့အားသင့်စေခဲ့တာက နံရံတစ်ခုစာ အပြည့်နေရာယူထားသော ဗီရိုကြီးထဲမှာ အဝတ်အစားများပင် ဖြစ်သည်။ အရောင်အသွေးစုံလင်စွာဖြင့် နည်းနည်းနှောနှော မဟုတ်ချေ။

သူက မမအား ကြည့်လိုက်တော့ မမက သူ့အားပြုံးပြလာရင်း . . .

“မောင်လေးအတွက် မမ ဝယ်ထားတာလေ”

ဟု ဆိုသည်။

အဲဒီ လောက်ထိအောင် မမသည် သူ့အပေါ် သူမတူအောင် ချစ်ပြနိုင်သူ ဖြစ်ပါသည်။

အခန်း (၂)

လိမ္မော်သည် ဧည့်ခန်းထဲ၌ ပတ္တမြားအုပ်ဖြင့် ငြိမ့်နေစဉ်မှာပင် အနားသို့ မေမေ ရောက်လာလေ၏။ သူမက မော့ကြည့်လိုက်စဉ်မှာပင် မေမေက သူမပေါင်ပေါ်သို့ စာရွက်တစ်ရွက် နှင့် ပိုက်ဆံများကို ပစ်ချလိုက်ရင်းမှ ပြောလာသည်။

“ရော့ . . . အဲဒါတွေ သွားဝယ်ချေ၊ အခုသွား”

သူမက ပိုက်ဆံတွေကို အသာထားကာ စာရွက်ကိုဖြန့်၍ ကြည့်လိုက်မိသည်။ အားလားလား . . . ဝယ်ရမည့်ပစ္စည်းတွေက အပြည့်။ ဗလာစာရွက်နဲ့ နှစ်မျက်နှာတိတိ။

သူမက စိတ်ပျက်လက်ပျက် မျက်နှာကို ရှုံ့မဲ့ပစ်လိုက်ရင်း . . .

“အာ . . . မေမေကလည်း ဝယ်ရမှာတွေက အများကြီးပဲ၊ နည်းနည်းနောနော မဟုတ်ဘူး”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

“ပျင်းစရာကြီး”

“ဘာပျင်းစရာကြီးလဲ၊ သွား . . . အခုသွားဝယ် . . .”

“မေမေကလည်း၊ ဒီလောက် အများကြီးကို”

“များများပေါ့၊ ဒီပစ္စည်းတွေရဲ့ တစ်ဝက်လောက်က အရင်တစ်ပတ်ကတည်းက ကုန်နေလို့ နင့်ကို သွားဝယ်ခိုင်းတော့ ခေါင်းကိုက်သလေး ဗိုက်နာသလေးနဲ့ မသွားဘူးလေ၊ အဲဒီ တော့ အခုနှစ်ပတ်စာစုသွားတာပေါ့၊ ကိုယ့်အပြစ်နဲ့ကိုယ်ပဲ၊ ဘာမှလာပြီး အရစ်ရှည်မနေနဲ့၊ သွား . . . အဝတ်အစားလဲချေတော့”

“မေမေကလည်း . . . ဇွတ်ပဲ . . .”

သူမက ပိုက်ဆံနှင့်စာရွက်ကို ကောက်ကာ ဆောင့်အောင့်ထလာခဲ့သည်။ သူမကို ယခုပေးလိုက်သော ပိုက်ဆံများသည်လည်း ဈေးဖိုးအကိုက်တွက်ပြီး ပေးလိုက်တာဖြစ်သည်။ မသကာ ပိုရင်တောင် နှစ်ထောင်ပေါ့။ အဲဒီ ထက်တော့ ဘယ်တော့မှ မပို။

သူက ပိုက်ဆံကို ပိုက်ဆံအိတ်ထဲသို့ ထည့်ကာ ဝယ်ရမယ့် စာရွက်စာရင်းကို ဘောင်းဘီ အိတ်ကပ်ထဲသို့ ထိုးထည့်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ဘောင်းဘီလဲမနေတော့ဘဲ အင်္ကျီကိုသာလဲ၍ အပေါ်ထပ်မှ ပြေးဆင်းလာခဲ့တော့သည်။

“ကြာမနေနဲ့ဦးနော်၊ မြန်မြန်ပြန်လာခဲ့၊ ဘာသံမှ မကြားချင်ဘူး၊ ကားကိုလည်း ဂရုစိုက်မောင်း”

“အင်းပါ . . .”

သူမက ခေါင်းကို ဖြစ်သလို တစ်ချက်ညိတ်ပြလိုက်ပြီးနောက် ကားပေါ်တက်၍ မောင်းထွက် လာခဲ့လိုက်သည်။ ကားထဲမှ CD Player ကို ဖွင့်လိုက်သောအခါ Westlife အဖွဲ့၏ Flying Without Wind သီချင်းသံက ပျံ့လွင့်၍ လာလေတော့၏ ။

အာကာသည် ဝယ်စရာ ဘာမှမရှိသော်လည်း နှစ်နဲ့ချီ၍ ကင်းကွာနေခဲ့သော Shopping Center ထဲတွင် မြင်မြင်သမျှကို လျှောက်ပတ်ကြည့်နေမိလေသည်။ ဈေးဆိုင်ခန်းများ၊ မျက်စိအေးစရာ မိန်းမလှကလေးများ မြင်လိုက်တာနဲ့ ကိုယ်ပါရောပြီး တက်ကြွလာစေနိုင်သော လန်ထွက်နေသော မိန်းကလေးများ၊ ခေတ်ရေစီးကြောင်းထဲမှာ မျောပါနေသော

ဖက်ရှင်ဒီဇိုင်းများ စသည်ဖြင့် ကြည့်ရှုစရာတွေက အများကြီးပင်။

သူသည်လည်း မဝယ်ဘူး၊ မဝယ်ဘူးနှင့် လက်ထဲတွင် ဝယ်ထားတာတွေ တော်တော်များ နေလေပြီ။ လျှောက်ပတ်နေမိတာကြာပြီဖြစ်သောကြောင့် ခြေထောက်လည်း ညောင်းလာပြီဖြစ်ရာ ပြန်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် သူ့ဘေးမှ ဖြတ်လျှောက်သွားသော ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။ ဒီလောက် လူတွေများသော နေရာတွင် ကောင်မလေးတစ်ယောက် ဖြတ်သွားတာ ဘာဆန်းလို့လဲဟု မေးစရာ ရှိလာပါမည်။ မဆန်းပါ။ သို့ပေမယ့် ကောင်မလေး၏ ပုံစံက သတိထားမိစရာ ဖြစ်နေတာဖြစ်သည်။ ပစ္စည်းတွေ တစ်ပွေ့တစ်ပိုက်ကြီးဖြင့် မနိုင်မနင်း ယိုင်ထိုး ယိုင်ထိုး ဖြစ်နေသော ကောင်မလေးသည် မပြေးရုံတမယ် သူ့ဘေးမှကပ်ကာ ဖြတ်လျှောက်သွားသည်မှာ သူ့ကို ဝင်တိုးမတတ်ပင်ဖြစ်သည်။

ထိုကောင်မလေး၏ မျက်နှာကို အတွေ့တွင် သူသည် “တွေ့ဖူးပါတယ်” ဟူသော အသံဖြင့် ခဏစဉ်းစားလိုက်သေးသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် သူ့အာရုံထဲသို့ ဆံပင်တွေ ဝဲသွားအောင် ခေါင်းနှစ် ချက်ကို ရှေ့သို့ဆိုက်၍ ညိတ်ပြကာ ဆောရီး၊ ဆောရီးဟု ပြောသွားပုံလေးက ဝင်ရောက် ထင်ဟပ် လာလေတော့၏ ။

ဪ... လေဆိပ်က ကောင်မလေး။

သူသည် တစ်ချက်ပြီးသွားကာ ခြေလှမ်းတွေက သူမနောက်သို့ လိုက်လေတော့သည်။ သူမနောက်သို့ ခပ်သွက်သွက်လိုက်လာရင်းမှ သူမသည်လည်း ကားပါကင်သို့ သွားနေမှန်း ခန့်မှန်းမိလေသည်။

သူမဘေးသို့ရောက်သည်နှင့် သူသည် မျက်နှာကိုအချို့သာဆုံး ပြုပြင်ထားလိုက်ကာ ...

“ဟိတ် ...”

သူ့အသံကြောင့် သူမက သွားနေတဲ့ ခြေလှမ်းတွေကို ရပ်မပစ်ဘဲ သွားမြဲသွားနေရင်းကပင် သူ့ကို မျက်မှောင်ကုတ်၍ တစ်ချက်ကြည့်လာလေသည်။

ပုံစံက ဘာလာကြောင်တာလဲ ဆိုတဲ့ ပုံစံ။

“ကိုယ် . . . မင်းအထုပ်တွေကို ကူသယ်ပေးရမလား၊

ကိုယ်လည်းကားပါကင်ကို သွားမှာပဲ . . .”

သူမက ခေါင်းကို တစ်ချက်ယမ်းကာ . . .

“မလိုဘူး”

ဟု ဆိုကာ ခြေလှမ်းတွေကို အရှိန်မြှင့်သည်။ သူမလည်း

သူမဘေးကနေ ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်လာခဲ့လေသည်။ ဘာကြောင့်မှန်းတော့မသိ။

သူမနှင့် ရင်းနှီးချင်မိသည်။ စကားတွေ အများကြီး ပြောချင်သည်။ ဒါကို

ရှေးရေစက်ကြောင့်ဟုပဲ သူမက လွယ်လွယ်ကူကူ အကြောင်းပြချက်

ထုတ်ချင်ပါသည်။

ဟုတ်တယ်လေ . . . သူ စင်ကာပူက ပြန်လာတဲ့ သုံးရက်အတွင်းမှာ

သူမနဲ့ဆိုတာ နှစ်ခါ ရှိသွားပြီ။ လေဆိပ်မှာတစ်ခါ။ အခုတစ်ခု။

ဒီလောက်ကျယ်တဲ့ ရန်ကုန်မြို့ကြီးထဲမှာ တစ်ခါမှမသိခဲ့သော

လူနှစ်ယောက် တိုက်ဆိုင်စွာ ဖြင့် သုံးရက်အတွင်း နှစ်ခါတောင် ဆုံတွေ့ရတာ

နည်းတဲ့ ရေစက်လား။

“ကိုယ်က စေတနာနဲ့ ပြောတာပါ။ မင်းမှာ အထုပ်အပိုးတွေ

မနိုင်မနင်းနဲ့လေ၊ ကြည့်လို့ မကောင်းဘူးပေါ့ကွာ၊ ကိုယ် ကူသယ်ပေးမယ်”

“ကျွတ် . . . ဒီမှာ မလိုဘူးလို့ပြောနေတာ နားမပါဘူးလား၊ မြန်မာစကား

နားမလည်ဘူးလား . . . ဟမ်”

သူမက ထိုသို့ပြောကာ ယိုင်ထိုး ယိုင်ထိုးဖြင့် လျှောက်သွားပြန်သည်။

စနေသမီး။ နေတက် ရေတက်မှာ မွေးတာ။ စိတ်ကြီးတယ် ဆိုတဲ့ ဒီဇိုင်း။

ဘယ်လိုဓာတ်သဘောရယ်တော့ မသိ။ သူမဘေးမှာ လိုက်လာရင်း သူ့စိတ်ထဲတွင် ကြည်နူးသလိုလို၊ ပျော်သလိုလို ဖြစ်လာလေသည်။
အနည်းငယ်လည်း ရဲလာသလိုပင်။

“ကိုယ်က ကူညီချင်လို့ပါ။ မိတ်ဖြစ် ဆွေဖြစ်ပေါ့”

“ဟာကွာ . . . ဒီလူနဲ့တော့ သေချင်တော့တာပဲ၊ မလိုပါ . . .”

သူမက စကားမဆုံးလိုက်ချေ။ အထုပ်အပိုးတွေ တစ်ပွေ့တစ်ပိုက်ကြီးနဲ့ သူမသည် ခြေခေါက်၍ လဲလေတော့သည်။ အထုပ်တွေက လေးလို့ ယိုင်ရတဲ့အထဲ ဒေါက်ဖိနပ်အမြင့်ကြီးပါ စီးထားလေရာ အောက်ကကြမ်းခင်း၌ ဖြစ်နေသော ချိုင့်ခွက်တစ်ခုထဲသို့ ခြေခေါက်ကျပြီး လဲတော့တာ ဖြစ်သည်။

အထုပ်တွေက ကြမ်းခင်းပေါ်တွင် ပြန့်ကျဲသွားသည်။ သူသည်လည်း ကြမ်းပေါ်တွင် ပုံခနဲလဲကျတာ ဖြစ်သည်။ သူက လှမ်းထိန်းရန်ပြင်သော်လည်း မမီလိုက်ချေ။ သူက စိတ်ကူးရုံရှိသေး သူမက လဲကျနေပြီဖြစ်သည်။

“အာ . . . သွားပြီ . . . သွားပြီ . . .”

“အား . . .”

သူ၏ အာမေဗိုတ်သံနှင့် သူမ၏ အော်သံတို့က တစ်ပြိုင်နက်ထွက်ပေါ်လာလေသည်။ သူက သူမအနား ထိုင်ချလိုက်ကာ သူမကိုပဲ ဆွဲထူရမလို၊ ပစ္စည်းတွေပဲ လိုက်ကောက်ရတော့မလိုဖြင့် ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်နေမိသည်။

“ဘယ် . . . ဘယ်နား နာသွားတာလဲဟင်၊ ထလို့ရရဲ့လား၊
ကိုယ်ထူပေးရမလား . . .”

ပြောပြောဆိုဆို သူက သူမအား ဆွဲထူပေးမယ်ပြင်တော့ . . .

“မထိနဲ့၊ ရှင် . . . ကျွန်မအသားကို မထိနဲ့”

သူမက သူ့လက်တွေကို ပုတ်ထုတ်လိုက်လေသည်။ ဆတ်ဆတ်ကျဲလေး။
တော်တော်လေး နာသွားပုံရလေသည်။ သူမ မျက်ဝန်းတို့တွင်
မျက်ရည်တွေဝေ့ဝဲလာ၏ ။

“အား . . . ကျွတ် . . . ကျွတ် . . . ကျိုးများကျိုးသွားပြီလား မသိဘူး၊
ရှင်ကြောင့်ဖြစ်တာ . . . ရှင်ကြောင့်”

ခြေထောက်ကို နှိပ်နေရင်းက သူမ ထအော်သည်။
အောက်နှုတ်ခမ်းကိုလည်း ပြတ်ထွက်လု မတတ် ကိုက်ထားလေသည်။
တော်သေးတာက သူမ လဲကျသောနေရာသည် ဈေးဆိုင်တန်းတွေမှ အထွက်
ကားပါကင်သို့အဝင်မှာ ဖြစ်နေခြင်းပင်။ ဈေးဆိုင်တန်းတွေထဲမှာသာဆိုရင်
အရှက်ကောင်းကောင်းကွဲမှာ။ အခုတော့ တစ်ယောက်တလေသာ မြင်ပါသည်။

“ရှင် ဘေးကနေ တော်ကီတွေ ဇွတ်လိုက်ပွားနေလို့ ကျွန်မ လဲရတာ ၊
ရှင်သာမရှုပ်ရင် ကျွန်မ လဲမှာမဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မခြေထောက်သာ
တစ်ခုခုဖြစ်လို့ကတော့ ရှင်မလွယ်ဘူးမှတ် . . .”

ပြောရင်း သူမက ကြိုးစားပြီး ထကြည့်သည်။ မအောင်မြင်ချေ။ “အား”
ခနဲ အော်ကာ ဖင်ထိုင်လျက် ပြန်လဲသွားသည်။ သူက ပြန့်ကျဲသွားသော သူမ၏
အထုပ်တွေကို လိုက်ကောက်စု လိုက်ပြီးနောက် သူမအနားမှာ ထိုင်ချလိုက်သည်။

“မင်း ထလို့မရဘူးလား . . .”

“မမြင်ဘူးလား၊ ထလို့မရလို့ ဒီမှာ ထိုင်နေတာပေါ့၊ ရှင် ကန်းနေလား၊
ဒီမှာနာရတဲ့အထဲ၊ ဒုက္ခပဲ၊ ဒီလိုပုံစံနဲ့ ကားက ဘယ်လိုမောင်းရမှာလဲ၊
သေချင်တော့တာပါပဲ . . . အဟား . . .”

သူမက သူ့ကိုလည်း ကော။ သူမကိုယ်သူမလည်း ဘာလုပ်ရမှန်းမသိစွာ

စိတ်ပျက်လက်ပျက် အော်ဟစ်ရေရွတ်တော့သည်။ သူ့အကြည့်က သူမခြေထောက်ဆီသို့ ရောက်သွားသောအခါ မျက်လုံးပြူးရပြီ။

“ဟာ . . . မင်းခြေထောက်ကြီး ရောင်နေပြီ၊ အဆစ်တွေ ဘာတွေများလွဲသွားတာလား၊ မသိဘူး၊ ဒီအတိုင်းထိုင်နေတော့မှာလား၊ ဆေးခန်းသွားမှ ဖြစ်မှာပေါ့”

“ထမှ မထနိုင်တာ၊ ထိုင်နေရမှာပေါ့”

“ကိုယ်တွဲပေးမယ်ဆိုတော့လည်း မင်းက လက်မခံဘူးလေ၊ အထိမခံ ရွှေပန်းကန် ဖြစ်နေတာ၊ ကဲ . . . ဘယ်လိုလဲ တွဲပေးရမှာလား”

သူ့စကားကြောင့် သူမက မယုံသင်္ကာဟန်နဲ့ စွေစောင်းအကဲခတ်ကြည့်လာသည်။ ကြည့်ပုံက လူကိုများ သူခိုးလိုလို၊ ကြမ်းပိုးလိုလို၊ နှာဂိုထောင်လိုလို ကြည့်လာတာ . . .။

ယောက်ျားမာနက ဆတ်ခနဲ ခေါင်းထောင်သည်။ ပြီးတော့ သူမပုံစံကိုကြည့်ကာ ရယ်လည်းရယ်ချင်၊ အမြင်လည်း ကတ်လာသည်။ သူမ လဲမကျခင်က ကြည်နူးမိတာလေးတောင် ဘယ်ရောက်သွားမှန်းမသိ . . .။

“ဒီမှာ မအာဟာ၊ လူကိုမယုံသလို ဘာလို လာမကြည့်နဲ့၊ မိကောင်းဖခင်သားကွနော်၊ မင်းကို တွဲထူမယ်ပြောတာ အသားယူချင်လို့ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီမှာတင် ဝါဆိုနေမှာစိုးလို့ ပြောနေတာ၊ လူကို ဘာကောင်ထင်နေလဲ”

ဒီတော့မှပင် ငတိမာက မျက်နှာထား နည်းနည်းပြေလျော့သွားသည်။ ဒါတောင် လေသံက မာတုန်း။

“ကဲ . . . ထူမှာဆိုရင်လည်း ထူတော့၊ ကျွန်မမှာကားပါတယ်၊ တကတဲ သူကလည်းမှားသေး၊ သူကလည်း စိတ်တိုသေး၊ သူများ စိတ်တိုဖို့လည်း ချန်ပါဦး . . .”

ပွစိ ပွစိ ပြောနေသော သူမကို ဆွဲထူထိန်းထားပေးလိုက်သည်။ သူမခြေထောက်က ရောင်ကိုင်းနေပြီဖြစ်သည်။ ပစ္စည်းထုပ်တွေကို ထားခဲ့ကာ သူမပြသော သူမကားဆီသို့ အရင်တွဲပို့ ပေးရသည်။ ပြီးမှ အထုပ်တွေကို တစ်ခေါက်ပြန်ယူရပြန်သည်။ ပြဿနာက မပြီးသေး . . .။

“မင်း . . .ကားရော မောင်းနိုင်ရဲ့လား”

“ဒီမှာ သေမလိုဖြစ်နေတာ၊ ဘယ်လိုလုပ် မောင်းနိုင်မှာလဲ . . .”

“ကျွတ် . . . ငါ့မှာလည်း ကားပါတယ်ကွ၊ ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ”

“ရှင့်ကားကို ထားခဲ့၊ ကျွန်မကားကိုမောင်းပြီး ကျွန်မကို အိမ်အရင်ပြန်ပို့ပေး၊ ပြီးမှ ရှင့်ကားကိုတစ်ခေါက်ပြန်ယူ . . . ဆေးခန်း မသွားဘူး၊ အိမ်ပဲပြန်မှာ . . .”

မတတ်နိုင်။ သူမပြောသလိုသာ လုပ်ရတော့မည်။ ပြီးတော့ ဒီနည်းက သူမစံမြန်းရာ ဘုံဗိမ္မာန်ကိုလည်း သိနိုင်သည် မဟုတ်လား။ အနည်းငယ် ကသီလင်တနိုင်ပေမယ့် တန်သည်ဟု တွေးမိသည်။

သည်လိုနှင့် သူမကားဖြင့် သူမပြောသော လိပ်စာအတိုင်း (သူကတော့ လမ်းမကျွမ်းချေ) သူမ ညွှန်ပြသလို မောင်းရလေသည်။ ထိုသို့ဖြင့် သူမအိမ်ဟု ယူဆရသော အိမ်ကြီးတစ်လုံးရှေ့ ရောက်သောအခါ သူမက ခြံဝမှာပင် ကားကိုရပ်ခိုင်းလေသည်။

“အထဲထိ မောင်းဝင်လိုက်မယ်လေ . . .”

“မလိုဘူး၊ ရှင် ပြန်တော့ . . .”

“အင် !၊ အိမ်ထဲတောင် အလည်မခေါ်တော့ဘူးလား၊ ရေလေးဘာလေးရော မတိုက်တော့ ဘူးလား”

“ကျွတ် . . . ရှင် တော်တော်အရစ်ရှည်တာပဲ၊ ကျွန်မတို့အိမ်က

စည်းကမ်းတွေကို ရှင် ဘာမှမသိဘူး၊ ပြန်ဆိုပြန်တော့၊ ဆင်းလေ ကားပေါ်က ...”

ကန်မချရုံတမယ် သူမပုံစံကြောင့် ကားပေါ်က ဆင်းလိုက်ရသည်။
ဘယ်လိုမိန်းကလေးလည်း မသိ။ လူ့ယဉ်ကျေးမှုလည်း နားလည်ပုံမပေါ်၊
ကျေးဇူးတရားတွေ ဘာတွေလဲ သိတတ်ပုံမရ။ အောင့်သက်သက်ဖြင့်
လမ်းထိပ်ထိရောက်အောင် လမ်းလျှောက်ပြန်လာရသည်။ လမ်းမပေါ်ရောက်မှ
တက္ကစီတစ်စီးငှားကာ အခုနက shopping center သို့ ပြန်သွားရသည်။

သူ့ကားကို ပြန်ယူရဦးမည်။

သူအိမ်ပြန်ရောက်တော့ မမကို အိမ်ရှေ့မှာ ထွက်စောင့်နေတာ
တွေ့ရသည်။ မမမျက်နှာ တွင် သူ့အတွက် စိုးရိမ်နေမှုများက အတိုင်းသား။ သူ
ကားပေါ်က ဆင်းဆင်းချင်းမှာပင် မမက သူ့အနားသို့ ပျာပျာသလဲ
လျှောက်လာသည်။

“မောင်လေးရယ် ... မမက စိတ်ပူနေတာ၊ မြန်မာပြည်ရောက်ပြီး
ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ကားပြန်မောင်းတာဆိုတော့ တစ်ခုခု
တစ်ရာရာဖြစ်နေမှာစိုးတာ၊ တော်ပါသေးရဲ့ ... ဘာမှဖြစ်မလာလို့”

မမ၏ အဖြစ်သည်းပုံကို တစ်ချက် ရယ်သွားမိပြီး မျက်လုံးထဲမှာ
အမည်မသိ ကောင်မလေးက ဝင်လာသည်။ ထိုကိစ္စ မမသိလို့မဖြစ်။

“မမကလည်းဗျာ ... ဒီ ရန်ကုန်မြို့ကြီးမှာ ကျွန်တော် နှစ်တွေအများကြီး
နေလာတာပါ၊ အခုမှ တွေ့ရတဲ့လမ်းတွေလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ အေးဆေးပါဗျာ ...”

သူ လက်ထဲတွင်ကိုင်ထားသော အထုပ်တွေကို မမက လက်လွှဲယူသည်။

“မဖြစ်သေးခင်တော့ အေးဆေးပေါ့၊ ဖြစ်လာမှ ဖြစ်လာပြီ မပြောနဲ့၊

ကဲ ... ခဏနား၊ ပြီးရင် မမနဲ့ ထမင်းစားမယ် ...”

လက်မှနာရီကို ကြည့်မိသည်။ တစ်နာရီတောင် ခွဲကာနီးနေပြီ။ သူ
မျက်မှောင်တွန့်လိုက်ရင်း ...

“ဟင် ... မမ ထမင်းမစားရသေးဘူးလား၊ အချိန်တောင်လွန်နေပြီ”

“မောင်လေးမှ မလာသေးတာ၊ ဖေဖေနဲ့ မေမေကတော့ စားပြီးသွားပြီ၊
မမက ထမင်းမစား သေးဘဲ မောင်လေးကို စောင့်နေတာကွ ...”

“မမလည်း စားနွှဲပြီးရော”

“မောင်လေးနဲ့ စားချင်လို့ပါဆို ...”

“မမ ... မဆာဘူးလား”

“မဆာပါဘူး၊ အခုမှ ဆာလာတာ ...”

အပြင်မှာ မစားခဲ့မိတာ ကံကောင်းသည်။ အပြင်ကသာ စားခဲ့မိပါက
ကျိပ်ပဲ။ ဟိုကောင်မလေးကို ကျေးဇူးတင်ရပါမည်။ သင်းလေးကြောင့်
စိတ်ကသိကအောက်ဖြစ်ပြီး ဘာစားဖို့မှ သတိမရဘဲ အိမ်ကကိုတန်းပြန်လာခဲ့တာ။

“ဒါဆို မမ ထမင်းစားခန်းထဲက စောင့်နေ၊ ကျွန်တော်
အဝတ်အစားလဲပြီး ပြန်ဆင်းလာခဲ့ မယ် ...”

“ဒါဆို ပြီးရော၊ မကြာနဲ့နော်”

“အင်းပါ ...”

မမက ထမင်းစားခန်းထဲ ဝင်သွားပြီး သူက အပေါ်ထပ်ရှိ
သူ့အခန်းရှိရာသို့ တက်လာခဲ့လိုက် သည်။ ထို့နောက် အဝတ်အစားလဲကာ
အောက်ထပ် ပြန်ဆင်းလာခဲ့သည်။

ထမင်းစားခန်းထဲရောက်တော့ ထမင်းပွဲ အဆင်သင့်ပြင်ကာ

ထိုင်စောင့်နေသော မမကို တွေ့ရသည်။

“လာ . . . မောင်လေး . . . လာ . . .”

မမနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာထိုင်ရင်း ထမင်းကို စစားသည်။

သူ့ပန်းကန်ထဲသို့ မမက ဟင်းတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ခပ်ထည့်ပေးသည်။
ဟင်းအမျိုးအမည် တွေကလည်း အစုံပဲဖြစ်သည်။

“ဟင်းခွက်တွေကလည်း များလှချည်လား မမရ၊ စုံနေတာပဲ”

“မောင်လေးကို စားစေချင်လို့ မမကိုယ်တိုင် ချက်ထားတာလေ၊
အားရပါးရစားနော်”

“စိတ်ချ၊ အပီဆွဲမှာ . . .”

မမက ရယ်သည်။ ပြီးတော့ သူ ထမင်းစားတာကို စိမ်ပြေနပြေ
ငေးကြည့်နေလေ၏။ ဒါက မမအကျင့်။ ဟိုး . . . ငယ်ငယ်လေးကတည်းက
သူ့ရဲ့အပြုအမူတိုင်းကို မမက မျက်စိဒေါက်ထောက် ကြည့်ရှုနေတတ်တာဖြစ်သည်။
သူ့လိုအပီချက်များကိုလည်း ထုတ်ပြောစရာ ပင်မလို။ မမက
ဖြည့်ဆည်းထားပြီးသား။

တကယ်တော့ သူနှင့် မမသည် မောင်နှမအရင်းတွေမဟုတ်ကြပါချေ။
သွေးသားနည်းနည်း လေးတောင် တော်စပ်မှုမရှိကြပါ။ သူ
သုံးနှစ်သားအရွယ်လောက်မှာ (ယခု သူ၏ မိဘဖြစ်နေသော) မမ၏ မိဘများက
မိဘမဲ့ဂေဟာတစ်ခုမှ စာချုပ်စာတမ်းဖြင့် အမွေစားအမွေခံ သားတစ်ယောက် အဖြစ်
တောင်းယူမွေးစားထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

သူ၏ မိဘ အရင်းများမှာ ဖြူသလား၊ မည်းသလားတောင်သူ မသိပါ။

မမတို့ မိသားစုအတွင်းသို့ သူ ရောက်ရှိလာချိန်မှစ၍ ယခုအချိန်အထိ
ဝမ်းမနာ အမေနှင့် ဒူးမနာအဖေတို့က သားအရင်းတစ်ယောက်လို မမနှင့်

တန်းတူအခွင့်အရေးပေးကာ ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်
ပြုစုပျိုးထောင်ပေးခဲ့တာဖြစ်သည်။ မမက ပိုလို့ပင် ဆိုးပါသည်။ မျက်စိအောက်က
အပျောက်မခံလောက်အောင်ကို သည်းသည်းလှုပ် သူ့အားချစ်ပြခဲ့တာဖြစ်သည်။
သူ့ဘက်ကလည်း မမတို့အား ကိုယ့်မိဘအရင်း၊ ကိုယ့်အစ်မအရင်းတစ်ယောက်လို
သဘောထားခဲ့ တာ ဖြစ်သောကြောင့် ယခုဆိုလျှင် မွေးစားသားဟူသော အသိက
သူ့စိတ်ထဲမှာရော မမတို့၏ စိတ်ထဲမှာပါ လုံးဝပျောက်ကွယ်နေခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

“မမ . . . ထမင်းစားလေ၊ ဘာလို့ လူကို ပြုံးပြီးကြည့်နေတာလဲ၊
ပြောပါဦး”

“ဪ . . . ငါ့မောင်တောင် မိန်းမယူလို့ရတဲ့အရွယ် ရောက်နေပြီလို့
တွေးမိလို့ပါ၊ ဘယ်လိုလဲ . . . စင်ကာပူမှာ မတွေ့ခဲ့ဘူးလား”

“အာ . . . မမကလည်း အဲဒါတွေ စိတ်မဝင်စားပါဘူး၊ ပညာသင်ဖို့
သွားတာပဲဟာ”

“ယုံရမှာလား”

“ယုံလိုက်တော့နော် . . . အပီအပြင်ကို ယုံလိုက်၊ မမရော
မတွေ့သေးဘူးလား၊ မလိမ့်နဲ့နော် . . .”

“အောင်မယ် . . . ငါ့များမေးရတယ်ရှိသေး၊ ငါက အပျိုကြီးလုပ်မှာဟဲ့ . .
.”

“ပြောတာလဲ မင်းပါပဲ”

သူ၏ ပြောင်စပ်စပ် အပြောကြောင့် မမက အံ့ကြိတ်ပြကာ
သူ့ထမင်းပန်းကန်ထဲသို့ ဇွန်းခွက်ကြီးနဲ့ အပြည့် ငါးပိရည်တွေ
ခပ်ထည့်ပေးလာလေသည်။

“အား . . . မမ၊ ငါးပိရည်တွေ အများကြီးပဲ၊ ဘယ်လိုလုပ်စားလို့

ကောင်းတော့မှာလဲ”

“နင်က ငါ့ကိုပြောတာကိုး၊ ကိုယ့်ထမင်းပန်းကန်ထဲက ထမင်းကိုကုန်အောင်စားကြေးနော်၊ မသွန်ကြေး . . .”

သူက အသာပြုံးလိုက်ကာ . . .

“ရတယ်၊ ရတယ်၊ ဒါဆို . . . ရော့၊ မမကိုလည်း ကျွန်တော်က ဟင်းထည့်ပေးမယ်”

ဟုဆိုကာ ငရုတ်သီးထောင်းတွေ သုံးစွန်းတိတိ ပန်းကန်ထဲသို့ ကော်ထည့်ပေးလိုက်လေ သည်။

မမ မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“အား . . . ငရုတ်သီးထောင်းတွေ၊ မင်း ညစ်ပတ်တယ်”

“မမက အရင်ညစ်ပတ်တာလေ”

“မင်းက ပိုညစ်ပတ်တာ”

“မမက ပိုညစ်ပတ်တာပေါ့”

“အို . . . မသိဘူး၊ မသိဘူး၊ ငါ ထမင်းဝသွားပြီ၊ မစားတော့ဘူး”

မမက ထပြေးဖို့ပြင်တော့ သူက အတင်းပြန်ဆွဲထားလိုက်သည်။

“မမ . . . ဘယ်ပြေးမှာလဲ၊ ပြန်ထိုင်နော်၊ မမပဲ စပြီး စိန်ခေါ်တာ၊ အခုမှ လက်ရှောင်သွားလို့ ရမလား”

နှစ်ယောက်တည်းနှင့် ထမင်းစားခန်းထဲမှာ ဆူညံပွက်လောရိုက်နေသော မောင်နှမအသံကို နားထောင်ရင်း ဦးမြတ်သာနှင့် ဒေါ်ခင်မိုးတို့နှစ်ယောက် ပြုံးမိကြလေသည်။ သမီးဖြစ်သူ နှင်းဆီ ယခုလို ပျော်ရွှင်မနေသည်မှာ သား အာကာဖြိုးဝေ စင်ကာပူမှာ ကျောင်းသွားတက်တဲ့ အချိန်ကတည်းကပင် ဖြစ်သည်။

သမီးက ငယ်ငယ်လေးကတည်းက အလွန်သနားစရာကောင်းသလို
မောင်ရူး ရူးသူတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်သည်။ ဦးမြတ်သာနှင့် ဒေါ်ခင်မိုးတို့
အိမ်ထောင်ကျပြီး သုံးနှစ်အကြာမှာ နှင်းဆီကို မွေးဖွားလာခဲ့တာဖြစ်သည်။
မိဘတွေက နောက်ထပ် ကလေးမယူတော့ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားကြသော်လည်း
နှင်းဆီသည် သိတတ်စအရွယ် အဖော်မင်သော အရွယ်သို့ ရောက်လာသောအခါ
သူများမောင်နှမတွေမြင်လျှင် အားကျတတ်လာလေသည်။

ပို၍ သိတတ်သောအရွယ် ငါးနှစ်သမီးအရွယ်သို့
ရောက်လာသောအခါတွင်တော့ ဒေါ်ခင်မိုးအား နောက်ထပ် မောင်လေးတစ်ယောက်
မွေးပေးဖို့ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ပူဆာလာလေတော့ သည်။ နေ့စဉ်တိုင်း တရယ်ရယ်ဖြင့်
ပူဆာပါများလာသောအခါတွင်တော့ ဦးမြတ်သာနှင့် ဒေါ်ခင်မိုးတို့သည် သမီး
အဖော်ရရန်အတွက် နောက်ထပ် ကလေးတစ်ယောက် ထပ်ယူဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြသည်။

နှင်းဆီသည် တစ်နေ့တခြား ပူပူထွက်လာသော မိခင်၏ ဝမ်းဗိုက်ကို
လက်ကလေးဖြင့် ကိုင်ကိုင်ကြည့်ကာ . . .

“သမီးအတွက် မောင်လေး မွေးပေးရမယ်နော်”

ဟု တတွတ်တွတ် တောင်းဆိုနေတတ်ခဲ့သည်။ ကံကောင်းစွာပင်
ဒေါ်ခင်မိုး မီးဖွားသော အခါတွင် သားယောက်ျားလေး ဖွားလေသည်။ နှင်းဆီသည်
မောင်လေးတစ်ယောက်ရပြီ ဆိုသောအသိဖြင့် အရမ်းကို ဝမ်းသာနေခဲ့လေသည်။
ကလေးလေး အနားကကို မခွာချေ။ မိဘတွေ က လွတ်ကျမည် စိုးသောကြောင့်
ချီခွင့်မပေးသော်လည်း မိဘတွေလစ်လျှင် လစ်သလို ခိုးခိုးချီပွေ့ တတ်လေသည်။

သို့သော် ကံဆိုးစွာပင် ထိုကလေးလေးသည် တစ်နှစ်သား
မပြည့်တပြည့်အရွယ်တွင် အပြင်းဖျားကာ သေဆုံးသွားလေသည်။
ကလေးဆေးရုံကြီးမှာ ခေတ်မီဆေးဝါးများဖြင့် အသက်လု ကုသခဲ့သော်လည်း မရခဲ့။
အဲဒီ မှာတင်ပဲ ပြဿနာက စတော့သည်။

မောင်လေးရူး ရူးနေသော နှင်းဆီသည် သူမမောင်လေး

သေဆုံးသွားချိန်မှ စ၍ အစာ မစားတော့ချေ။ ဘယ်လိုကျွေးကျွေးမရ။ ငိုလို့သာ
နေတော့သည်။ သူ့မောင်အပေါ် စွဲလမ်းသောစိတ်က ဘယ်လိုမှ ချွတ်လို့မရ။
ကြာတော့ ကျန်းမာရေး ထိခိုက်လာသည်။ အစားမစားသောကြောင့် ခန္ဓာကိုယ်က
အရိုးပေါ် အရေတင် ပိန်ကပ်လာပြီး တစ်ခါတစ်ရံ၌ ငိုရင်းမှ သတိလစ်
မေ့မြောတတ်လာသည်အထိ အခြေအနေတွေက ဆိုးရွားလာသည်။

ဆရာဝန်ကြီးများက စိတ်ကြောင့်ဖြစ်သောရောဂါကို စိတ်နှင့်သာ
ပြန်ကုရသည်ဟုဆိုကာ နောက်ထပ် ကလေးတစ်ယောက် ထပ်ယူဖို့ ပြောကြ၏ ။

သို့သော် ဖြစ်ချင်တော့ ဒေါ်ခင်မိုးသည် သားယောက်ျားမွေးဖွားစဉ်က
ဗိုက်ခွဲမွေးသည်ဖြစ်ရာ သားအိမ်ပါ တစ်ခါတည်း ထုတ်ပစ်ခဲ့တာဖြစ်သဖြင့်
ကလေးထပ်ယူဖို့က မဖြစ်နိုင်တော့ချေ။

ထို့ကြောင့် ဦးမြတ်သာတို့ လင်မယားသည် သမီးနှင်းဆီ
စိတ်ကျေနပ်စေရန်အတွက် မိဘမဲ့ ဂေဟတစ်ခုမှ သား အာကာဖြိုးဝေကို
အမွေစားအမွေခံ သားတစ်ယောက်အဖြစ် တောင်းယူမွေးစားခဲ့သည်။ ထိုအခါမှပင်
သမီးဖြစ်သူ နှင်းဆီသည်လည်း ပြန်လည်လန်းဆန်းလာခဲ့ တာဖြစ်သည်။

မွေးစားမောင်ကိုလည်း မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံချေ။
မျက်စိအောက်မှာ မြင်မနေလျှင် ထွက်ပြေးသွားမှာကို စိုးနေခဲ့တာဖြစ်သည်။

ဦးမြတ်သာတို့ လင်မယားသည်လည်း အာကာဖြိုးဝေအပေါ်တွင်
သားရင်းတစ်ယောက်လို အချစ်ပိုခဲ့ရတာ ပင်ဖြစ်သည်။

အခန်း (၃)

အပြင်သွားရန်အတွက် ရေချိုး အဝတ်အစားလဲကာ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့သောအခါ ဧည့်ခန်းထဲ၌ မျှော်လင့်မထားသော သူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“ဟိုင်း . . . အာကာ”

သက်လျာ . . .။ စိတ်ထဲတွင် နာမည်တစ်ခုက အထပ်ထပ်ပဲ့တင်သည်။

“နင် ရောက်နေတာ လေးရက်ရှိပြီဆို၊ ငါ့ဆီတောင် မလာဘူး၊
လေစိမ်းတွေ တိုက်နေတယ်ပေါ့လေ”

ဘယ်သူက စခဲ့တာလဲဆိုသော မေးခွန်းကို စိတ်ထဲမှာပဲ
မေးဖြစ်လိုက်သည်။ အပြင်ဘက်မှာတော့ အပြုံးတစ်ခုဖြင့်သာ . . .။

“ငါ ဒီနေ့လာမလို့ပါပဲ . . . နင်က ဦးသွားတာ”

မုသားတစ်ခွန်းကို ဆိုဖြစ်သည်။ သက်လျာသည် သူ၏ ငယ်သူငယ်ချင်း။
ပြီးတော့ ဆယ်တန်းကျောင်းသား ဘဝ၌ သူ့နှလုံးသား၏ ဒဏ်ရာတစ်ခု။။

သစ်ရွက်ကြွေတာတောင် ရင်ခုန်တတ်သော
ဆယ်တန်းကျောင်းသားဘဝတုန်းက သူသည် သက်လျာကို ရင်ခုန်ခဲ့ဖူးသည်။
အချစ်ဆိုတာကြီးကို ပီပီပြင်ပြင် မခံစားတတ်သေးသော်လည်း အနေနီးစပ်မှု
သံယောဇဉ်ကို အချစ်ဟုသတ်မှတ်ကာ သက်လျာကို သူ propose လုပ်ခဲ့သည်။

သက်လျာ၏ အလှအပသည် ဆယ်ကျော်သက် ပုရိသတို့ကြားတွင်
ရေပန်းစားလေရာ သူသည်လည်း သက်လျာ၏ အလှစက်ကွင်း၌
ငြိတွယ်ခဲ့ဖူးလေသည်။

ရယ်စရာတော့ အကောင်းသား . . . အဲဒီ တုန်းက သက်လျာသည်
သူ့ကိုငြင်းကာ ပထမနှစ် ဆေးကျောင်းသားတစ်ယောက်ကို ရွေးချယ်ခဲ့တာဖြစ်သည်။

သူမ စကားတွေကို အခုထိကြားနေမိဆဲပါပဲ . . ။

“အားတော့နာတယ် အာကာရယ် . . ၊ ငါ နင့်ကိုမချစ်ဘူး၊

အဲဒါသေချာတယ်၊ ရည်းစားထားတယ်ဆိုတာ

တစ်ယောက်အကြောင်းကိုတစ်ယောက် သိပ်မသိမှ ထားလို့ကောင်းတာဟ၊

နင့်အကြောင်းကို ငါ အကုန်သိသလို ငါ့အကြောင်းကိုလည်း နင်က

အကုန်သိနေတာကြီး၊ အဲဒီ တော့ ဘယ်လိုလုပ် ရင်ခုန်စရာ ကောင်းတော့မှာလဲ၊

ရယ်စရာကြီး ဖြစ်နေမှာပေါ့၊ နင့်ကို ငါ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်လိုပဲ

သဘောထားလို့ရတယ် အာကာ၊ ငါ မနေ့ကပဲ ဆေးကျောင်းတက်နေတဲ့

ရဲကိုကိုလွင်ကို အဖြေပေးလိုက်ပြီ . . .”

ဘာပြောကောင်းမလဲ။ အဲဒီအချိန်တုန်းက အသည်းတွေဘာတွေ

ကွဲနေမိခဲ့သေးသည်။ နောက်တော့ သူက စင်ကာပူကို ထွက်သွားပြီး သက်လျာက

ဆေးကျောင်းသားနှင့် ရည်စားဖြစ်ပြီး ကျန်ခဲ့သည်။ အခုကျတော့လည်း အဲဒီ

အချိန်တုန်းက ခံစားခဲ့ရတာ တွေကို ပြန်တွေးကြည့်ရင် တော်တော်

ဟာသမြောက်နေခဲ့ပြီ။

တကယ်တော့ သူ သက်လျာကို မချစ်ခဲ့ပါ။ ဆယ်ကျော်သက်တို့

ခလေ့အရ အတွေ့အကြုံသစ်တစ်ခုကို လက်တည့်စမ်းကြည့်ခဲ့မိတာဖြစ်ကြောင်း

အခုလို နှစ်ဆယ်ကျော်သက် အရွယ်မှာ ကောင်းကောင်းကြီး တွေးတောသိနေခဲ့ပြီ

ဖြစ်သည်။

အဲဒီ တုန်းက သက်လျာ သူ့ကို မရွေးချယ်ခဲ့တာကို ကျေးဇူးတောင်

တင်နေမိပါသည်။ တစ်ဖက်ကလည်း ယောက်ျားချင်းအတူတူ

ကျန်ရစ်ဖြစ်ခဲ့ရခြင်းအတွက် ယောက်ျားမာနက နည်းနည်းတော့ မခံချင်ဖြစ်နေမိတာ

အမှန်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် သူမထံသို့ သွားရောက် မတွေ့ဆုံသေးတာဖြစ်သည်။

သူမက ထိုင်နေရင်းမှပင် သူ့ကို ခပ်ထွေထွေ ပြုံးကြည့်လာပြီးနောက် . . .

“လာရှိုးမနေပါနဲ့ အာကာရယ်၊ နင် လာချင်ရင်
ရောက်တဲ့နေ့ကတည်းက လာလို့ရပါတယ်”

သူမစကားကို ဖြေရှင်းချက် ထုတ်မနေတော့ဘဲ ခပ်တည်တည်နှင့်
မသိချင်ယောင်ဆောင် ကာ သူမ ရှေ့မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ တချို့သော
စကားလုံးတို့သည် ဖြေရှင်းချက် တောင်းနေတတ်သော်လည်း ဒီအတိုင်း
ထားလိုက်တာက ပိုကောင်းပါသည်။

“ကဲ . . . ငါ့အတွက် ဘာပါလဲ . . .”

“ဘာကိုလဲ”

“ဟင် !၊ လက်ဆောင်လေ”

“ငါ ဘာမှ မဝယ်ခဲ့မိဘူး၊ နင့်အတွက်မှ မဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်သူ့အတွက်မှကို
မဝယ်ခဲ့တာ၊ ငါက ခရီးသွားရင် အထုပ်အပိုးတွေကို နည်းနိုင်သမျှ နည်းအောင်
လျှော့တယ်၊ နင် ဘာလိုချင်လဲ ငါ ဝယ်ပေးမှာပေါ့ . . .”

“တကယ်လား၊ နင့်စကားကို နင် တည်ပါစေနော်၊ အခုတော့
မတောင်းသေးဘူး၊ နောက်မှ တောင်းမယ်၊ နင် ငါ့အပေါ်မှာ အကြွေးရှိတယ်ဆိုတာ
မှတ်ထားပါ . . .”

သက်လျာ မမြင်အောင် နှာခေါင်းတစ်ချက် ရှုံ့လိုက်သည်။ နှမြော၍
မဟုတ်သော်လည်း သူ မျှော်လင့်ထားသည်က ဒီစကားမဟုတ်။ “ရပါတယ်ဟယ်၊
ငါက နောက်တာပါ” ဆိုတာမျိုး၊ “အမယ်လေး . . . မယူချင်ပါဘူးနော်၊
စေတနာမပါဘဲနဲ့” ဆိုတာမျိုး စကားကို ကြားရလိမ့်မည် ထင်ထားတာဖြစ်သည်။

ရှိစေတော့ . . .။

တစ်ချိန်တုန်းက အငြင်းခံခဲ့ရတဲ့အတွက် သူမနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရမှာ

ရှက်နေတယ် ဆိုတာထက် သူ့ဘက်က သူမနှင့် အရင်ကလို ပရောပရီ မနေဘဲ အလိုက်အထိုက်သာ ခပ်ခွာခွာ နေလိုတာဖြစ်သည်။ သူမကတော့ ဘာမှမဖြစ်သလိုပင်။ ရှိန်တာ၊ ရွံ့တာမရှိ။ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပင်။

“နင် အခု ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“အပြင် . . .”

“အပြင်တော့ ငါသိတာပေါ့၊ ငါမေးတာက အဲဒီ အပြင်က ဘယ်နေရာလဲဆိုတာကို မေးတာ”

“ဟိုနား . . . ဒီနားပါ”

သူ့ရဲ့ ဝေ့လည်လည် အဖြေကို သူမက ပြုံးသည်။

“ငါ . . . လိုက်ခဲ့လို့ ရလား”

“မရဘူး . . .”

“ဘာလို့လဲ . . .”

ကျွတ် . . .။ ခက်တော့နေပြီ ဒီတစ်ယောက်နဲ့။ တမင်သက်သက် ရစ်ဖို့များ လာတာလား မသိ။ နောက်နေတာများလားဆိုပြီး အကဲခတ်ကြည့်တော့လည်း မဟုတ်။ မျက်နှာက ခပ်တည်တည်ပင်။

“ဟဲ့ . . . ဘာကြည့်နေတာလဲ၊ မေးနေတာ ဖြေလေ . . .”

“အလုပ်ကိစ္စပါဟာ၊ နင်နေရင် နေဦးလေ၊ မီးဖိုချောင်ထဲမှာ မမလည်းရှိတယ်၊ ငါ သွားဦးမယ် . . . အချိန်မရတော့လို့”

ထိုင်ရာမှ ငေါက်ခနဲ ထကာ ထွက်လာခဲ့တော့ သက်လျာ တဟဲ့ဟဲ့နဲ့ အော်ကာ ကျန်ခဲ့သည်။

ဒီလိုမှ မလုပ်ရင် အမျှင်ကပြတ်တော့မှာ မဟုတ်။ သက်လျာသည်

သူမထင်ရာကို တဖွတ်ထိုးလုပ်ရမှ၊ လုပ်လျှင်လည်းဖြစ်မှ ကျေနပ်တတ်သော
မိန်းကလေး ဖြစ်သည်။

ရင်ခုန်သံအဟောင်းဆိုတာ

ဝါးပြီးထွေးထုတ်လိုက်တဲ့

ဝီကေလိုပဲ . . .

တွယ်ကပ်တတ်တဲ့ အစွမ်းသတ္တိ ရှိသေးပေမယ့် . . .

အရသာ မရှိတော့ဘူး . . .။

လူမှုရေးအရပဲလား၊ မသိစိတ်ရဲ့ တိုက်တွန်းမှုကြောင့်ပဲလား၊

ဘယ်လိုတွန်းအားကြောင့်လဲ တော့ မသိချေ။ သူမ၏ ခြေထောက်အခြေအနေကို
သိချင်နေတာကတော့ အမှန်ပဲဖြစ်သည်။ တကယ်ဆို သူမခြေထောက် အနာတရ
ဖြစ်သွားခဲ့ရခြင်းသည် သူ့ပယောဂမကင်းဟု ဆိုနိုင်သော်လည်း အဲဒီ နေ့က
သူ့ဘက်က တာဝန်ကျေအောင် ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့ပြီးသားမို့ အခုအချိန်မှာ သူမနှင့်
မပတ်သက်ဘဲ နေလို့ရပါသည်။ သူမ၏ ဒဏ်ရာသည်လည်း ရေးကြီးခွင်ကျယ်
လုပ်ရလောက်သော ဒဏ်ရာမဟုတ်ချေ။

ဒါတွေကို သိနေပါလျက်နဲ့ ခက်နေတာက သူ့စိတ်တွေဖြစ်သည်။

သူမအကြောင်းတွေကိုပဲ စိတ်ထဲမှာ တွေးနေမိကာ သူမ၏ မျက်နှာကို
တွေ့ချင်နေမိတာက ဘယ်လိုမှ တားဆီး၍ မရ။

နောက်ဆုံးတွင်တော့ သူသည် သူမတို့အိမ်ရှိသော လမ်းကြားထဲသို့
ကားကိုမောင်းဝင်လာခဲ့လိုက်လေသည်။ ကားကို သူမတို့ ခြံဝင်းရှေ့က အဖြတ်တွင်
ခြံထဲ၌ သူမ ရှိလိုရှိငြား မျက်လုံးကစားကာ ရှာဖွေမိသော်လည်း သူမ၏
အရိပ်အယောင်ကိုမျှပင် မတွေ့ရချေ။ တစ်ဖက်လမ်းထိပ်ရောက်သောအခါ ကားကို

နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်လာကာ သူမတို့ ခြံရှေ့က ထပ်ဖြတ်သော်လည်း သူမကို မတွေ့ရသေး။

ကားကသာ ဒီဘက်လမ်းထိပ် ပြန်ရောက်လာသည်။ သူမကို မတွေ့သေး။ ဘယ်ရောက်နေသလဲ မသိ။ ဒဏ်ရာက မသက်သာလို့များ အခန်းထဲအောင်းနေသလား။ ဒါလည်း မဖြစ်နိုင်။ သူမဒဏ်ရာက အဲဒီ လောက်ကြီးတော့ မပြင်းထန်လောက်ဘူး ထင်သည်။ သူမလဲခဲ့တာက ဒီနေ့ရောပါဆိုလျှင် သုံးရက်ရှိပြီမို့ အရင်းမပျောက်သေးတောင် သွားလာနိုင်လောက်ပြီ ထင်ပါသည်။

အိမ်မှာပဲ မရှိလို့လား . . . ဒါကတော့ မသေချာ။ သူမက အပေအတေရပ်၊ ဂေါ်လီမဒီဇိုင်း။ ကားတစ်စီးနဲ့ တစ်နေ့ကုန် ပတ်လိမ့်ချင်လိမ့်နေမှာ . . .။

ကားကို ရပ်ပစ်လိုက်ကာ အကြံအစိုက်စွာဖြင့် နားထင်ကို လက်ညှိုးနဲ့ တစ်ချက်ကုတ်လိုက် ရင်းမှ သူ့အကြည့်က ကားနောက်ကြည့်မှန်ဆီသို့ ရောက်သွားသည်။ သူ့မျက်ခုံးတွေ အထက်သို့ ပင့်တက်သွားကြ၏ ။ ခြံဝင်းထဲကနေ ထွက်လာသော သူမ။ သူ့ကားရှိရာ လမ်းထိပ်ဆီသို့ လမ်းလျှောက်လာနေသည်။

စောစောက ထိုင်းထိုင်းမှိုင်းမှိုင်း ဖြစ်နေသော စိတ်တွေက တိမ်တစ်စလို့ လေအသုတ်၌ လွင့်ပါးသွားပြီး အနည်းငယ် နေသာထိုင်သာရှိသွားသည်။ သူမ လျှောက်လာနေပုံကိုကြည့်ရင်း ရင်းထားခဲ့သောအချိန်တွေအတွက် ကျေနပ်သွားသည်။ ရင်ထဲမှာလည်း မြူးလာသည်။

သူမက သူ့ကားနှင့် တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာပြီးနောက် သူ့ကားဘေးသို့ အဖြတ်တွင် သူ ကားတံခါးကိုဖွင့်ကာ ဆင်းလိုက်သည်။ သူမက သူ့ကို မြင်သွားသောအခါ လှမ်းလက်စ ခြေလှမ်းတွေကို ရပ်ပစ်လိုက်လေ၏ ။

“ဘယ်သွားမလို့လဲ . . .”

သူက သူမကို ပြုံးပြကာ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ သို့သော် သူ့စကားကို သူမက ဂရုမစိုက်။ သူ့ကို မျက်မှောင်ကုတ်ကြည့်လာကာ . . .

“ရှင် . . . ဒီလမ်းထဲ ဘာလာလုပ်တာလဲ”

မေးလာတဲ့အသံက ကလေးတစ်ယောက်ကို လူကြီးတစ်ယောက်က အပြစ်တစ်ခုခုကို စစ်မေးရာ၌ ကြားရလေ့ရှိသော လေသံမျိုးဖြစ်လေသည်။

ပြီးတော့ သူ့ကို အခုလို တွေ့လိုက်ရတဲ့အတွက် သူမထံတွင် အံ့သြသွားသော အရိပ်အယောင်မျိုးကို မတွေ့ရ။ သူ့ကို အခုနကတည်းက တွေ့မြင်ထားပုံရသည်။

“ကိုယ် . . . မင်းဆီ လာတာပေါ့ကွ၊ ဒီလမ်းထဲမှာ ကိုယ်နဲ့အသိဆိုလို့ မင်းတစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်”

သူ့စကားအဆုံး သူမက ခြေထောက်တစ်ဖက်ကို ခပ်မတ်မတ်ထား၊ ကျန်ခြေထောက်တစ် ဖက်ကို ခပ်ပြေပြေထားကာ လျော့ရဲရဲရပ်ရင်း လက်ပိုက်ကာ မေးခွန်းထုတ်လာပြန်သည်။

အခုပုံစံကကျတော့ အထက်လူကြီးက အောက်လက်ငယ်သားကို မေးပုံမျိုး။

“ဘာကိစ္စလဲ . . .”

“မင်း ခြေထောက်ကဒဏ်ရာ သက်သာသွားပြီလားလို့ လာကြည့်တာပါ။ ကိုယ့်အပြစ်လည်း မကင်းဘူးလေ”

သူက စကားကို ခဏဖြတ်ထားလိုက်ပြီး သူမခြေထောက်ဆီသို့ တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ခြေထောက်က မရောင်တော့ဘူးပဲ၊ လမ်းတောင်လျှောက်နိုင်နေပြီဆိုတော့ အခြေအနေက fine သွားပြီပဲ၊ စိတ်ချရပါပြီ၊

မင်းလမ်းမှလျှောက်နိုင်ပါ့မလား၊ ဒဏ်ရာမှ သက်သာပါ့မလားလို့ ကိုယ်က
တွေးပူနေတာ”

သူမက လမ်းမဘက်သို့ အကြည့်လွှဲကာ နှုတ်မှ “ရှိ” ဟု ရေရွတ်ကာ
သရော်တော်တော် ပြုံးသည်။ အဓိပ္ပာယ်ကတော့ မယုံဘူးဆိုတဲ့သဘော။

“အကျန်တွေ လာပြောမနေနဲ့”

“ဟင် !”

သူမထံမှ စကားအဆန်းကြောင့် သူ အနည်းငယ် နားရှုပ်သွားသည်။
ပြီးမှ ဆိုလိုရင်းကို သဘောပေါက်သွားကာ သဘောကျစွာ သူ ပြုံးမိသည်။ သူမ
“အပိုတွေလာပြောမနေနဲ့” လို့ ပြောတာ ဖြစ်သည်။ ပိုတာနဲ့ ကျန်တာ အတူတူပဲ
မဟုတ်လား။

တော်တော်လာတဲ့ မိန်းကလေး . . .။

“ကိုယ် . . . တကယ်ပြောနေတာ၊ အဲဒီ နေ့က
ဘာမှလုပ်မပေးခဲ့ရဘူးလေ၊ အိမ်ရှေ့ထိ လိုက်ပို့ပြီး ပြန်သွားရတာ ဆိုတော့
စိတ်ထဲမှာ တာဝန်မကျေသလို ခံစားရတယ်”

“အခု ကောင်းနေတာ တွေ့ပြီမို့လား၊ ရှင် သွားလို့ရပြီ၊ ဒီလမ်းထဲကို
နောက် ဘယ်တော့မှ မလာနဲ့၊ ကြားလား . . .”

ပြောပြီး သူမက ထွက်သွားဖို့ ပြင်သည်။

“ဘယ်သွားမလို့လဲ၊ ကိုယ် လိုက်ပို့ပေးမယ်လေ”

“မလိုဘူး . . .”

သူမက ခြေလှမ်းကို စတင်လှမ်းသည်။ သူက ကားကို ဒီအတိုင်း
ထားခဲ့ကာ သူမဘေးမှ ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်လာခဲ့လိုက်သည်။
ဘယ်လိုရေစက်ကြောင့်များလဲတော့ မပြောတတ် . . .။ လေယာဉ်ကွင်း၌ သူမကို

စတွေ့ခဲ့ကတည်းက စိတ်ထဲမှာ စိမ်းမနေဘဲ ရင်းနှီးနေသလို ခံစားခံရ တာဖြစ်သည်။ သူမ၏ ကလေးဆန်ဆန် အမူအရာလေးတွေက သူ့မျက်လုံးထဲမှာ တစ်မျိုးလေး သစ်နေ၏။ သူမကို ကလေးဆန်ဆန်ဟု သုံးသဖြင့် သူ့အသက်က ကြီးနေပြီလားဟု မေးစရာရှိပါ သည်။ မဟုတ်ရပါ။ သူက သူ့အသက်အရွယ်နဲ့သူ လိုက်ဖက်သော တည်ငြိမ်မှုတစ်မျိုး၊ အဟန့်တစ်မျိုး ရှိနေပေမယ့် သူမကတော့ သူမအသက်အရွယ်ထက်ငယ်သော ဟန်ပန်လေးတွေ ပိုင်ဆိုင်ထားတာကို ဆိုလိုတာဖြစ်သည်။ သို့ပေမယ့်လို့ သူမနှင့် လိုက်ဖက်ပါသည်။

“နေဦးကွ . . . ကိုယ့်ကားကို မစီးရင်လည်း မင်းနဲ့ ခြေကျင်လိုက်ပြီး လမ်းလျှောက်မယ်လေ”

“ရှင် လိုက်မရှုပ်နဲ့နော်၊ နေခဲ့ . . .”

“မရှုပ်ပါဘူး၊ မင်းဘေးမှာ အသာလေးပဲ လိုက်မှာပါ စိတ်ချ”

သူမက ဆတ်တောက် ဆတ်တောက်ဖြင့် လမ်းကိုအမြန်လျှောက်တော့ သူသည်လည်း တူညီသောလျှောက်နှုန်းအတိုင်း လျှောက်သည်။

ထိုသို့လျှောက်နေရင်းကနေ တစ်ချက်၌ သူမလက်မောင်းကို သူ့လက်မောင်းဖြင့် ကပ်ပွတ်မိသွားလေသည်။ တမင်လုပ်တာ မဟုတ်ချေ။ လှမ်းနေသော ခြေထောက်က ဟန်ချက်လွဲသွား၍ ပွတ်တိုက်မိသွားတာဖြစ်သည်။

သူမက ခြေလှမ်းကို တုံ့ခနဲရပ်ကာ သူ့ဘက်သို့လှည့်၍ မျက်စောင်းထိုးလေသည်။ သူက အသာပြီး၍ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို တွန့်ပြလိုက်တော့ . . .

“ရှင်နော် . . .”

“ကိုယ့်နာမည် ရှင်နော် မဟုတ်ပါဘူး၊ အာကာဖြိုးဝေ တဲ့၊ မင်းနာမည်လေးရော မပြောပြချင် ဘူးလား”

သူမက ဘာကိစ္စ ပြောပြရမှာလဲဟု ဆိုကာ ခြေလှမ်းတွေကို ပြန်လည်၍

စတင်လှမ်းသည်။

“တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် မိတ်ဆက်တဲ့အခါမှာ နာမည်တွေကို အပြန်အလှန် ပြောရတယ်လေ . . .”

“ဘယ်သူက ရှင်နဲ့ မိတ်ဆက်နေလို့လဲ”

“မင်းလေ . . .”

“ဝေးပါသေးတယ် . . . ကျွတ် . . . ကျွတ်”

သူမက သူ့ကို “သနားတယ်” ဆိုသော အထာဖြင့် ကျွတ်ကျွတ်ဟု စုပ်သပ်ကာ လက်တစ်ဖက်ကို ခါပြလေသည်။ သူက သဘောတကျ ခေါင်းကိုခပ်သာသာယမ်း ရယ်မောကာ ဘောင်းဘီအိတ်ကပ်ထဲလက်နှစ်ဖက်ထည့် လမ်းလျှောက်ရင်း . .

“ဒီလိုဆိုလည်း အလျော်ပေးတဲ့ အနေနဲ့ပေါ့”

သူမက နားမလည်သလို သူ့ဘက်ငဲ့ကြည့်လာရင်း . . .

“ဘာကိုလဲ . . .”

“ဪ . . . ကိုယ်က မင်းကို ကိုယ့်နာမည် ပြောပြတယ်လေကွာ ၊ လောကမှာ ဘာမှ အလကားမရဘူးဆိုတဲ့ စကား မင်း ကြားဖူးမှာပါ။ အဲဒီ တော့ မင်းကလည်း ကိုယ့်ကို မင်းနာမည်လေးပြောပြလေ၊ အလျော်ပေးတဲ့ အနေနဲ့ပေါ့”

သူမက ပြုံးသည်။ သူ့ဘက်က သူမ၏ အပြုံးကို ဘေးတိုက်အနေအထားဖြင့် အပြုံး၏ တစ်ခြမ်းကိုသာ မြင်ရတာ ဖြစ်သော်လည်း ရင်ဘတ်ထဲ၌ ငလျင်အသေးစားလေးတစ်ခု လှုပ်ခတ်သွားလေသည်။

ခက်တော့နေပါပြီ . . .။

သူမ၏ အမူအရာ မှန်သမျှသည် ခုတ်မောင်းနေသော သူ့ရင်ဘတ်ထဲက

ကလီစာ စက်ယန္တရားတွေကို လှုပ်ခတ်စေနိုင်စွမ်း အပြည့်အဝ ရှိလေသည်။

ဒီမိန်းကလေးနှင့်တော့ ကြာလျှင်မလွယ်ချေ။

ထိုအချိန်မှာပင် တစ်ဖက်လမ်းကြားထဲမှ ဘေးလွယ်အိတ်တစ်လုံးကို လွယ်ထားသော ကုလားလေးတစ်ယောက် ထွက်လာလေသည်။ ထိုကုလားလေးကို မြင်သောအခါ သူမက ခြေလှမ်းတွေကို ရပ်ပစ်လိုက်လေတော့သည်။

“ဟဲ့ . . . ဘာဘူလေး၊ နင်ကလည်းလေ ပင့်လိုက်ရတာ တကယ်ပဲ၊ မနေ့က ညနေကတည်းက ငါ့အခန်းထဲကရေပိုက်ခေါင်းပြင်ပေးဖို့ခေါ်ထားတာ ဘာလို့မလာတာလဲ၊ အလုပ်ကိုမလေးစားဘူး . . .”

သူမက ထိုစကားကို ခါးထောက်ထားရင်းမှ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဟန်ဖြင့် ပြောလိုက်တာဖြစ် သည်။ ကုလားလေးကလည်း ခြေကားကား လက်ကားကားဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

“အာ . . . အစ်မလေး မသိဘူးနော်၊ ကုလားလေးလေ မနေ့ကတည်းက လာမို့ပဲလေ၊ ဒါပေမယ့် ကုလားလေးလေ မအားဘူးနော်၊ အလုပ်လာခေါ်တဲ့လူတွေ အရမ်းများတယ်၊ အခုလည်း မအားတဲ့ကြားက အစ်မလေးဆီ လာရတာ နော်၊ အစ်မလေးနဲ့က ဖောက်သည်တွေမို့လို့ ဦးစားပေးပြီး လာရတာ နော်၊ ဒါကို အစ်မလေး မသိဘူး၊ အခုဆို ကုလားလေးလေ လက်ထောက် တစ်ယောက်လောက်ငှားဖို့တောင် စဉ်းစားနေတယ် အစ်မလေး . . .”

“ကဲ . . . အမလေးတွေ အထီးလေးတွေ နောက်မှပြော၊ အခုတော့ ကိုယ်တော်ချောက ရှေ့ကကြွ၊ နင့်ကို ဖမ်းလို့ကိုမမိဘူး . . .”

ကုလားလေးက ခေါင်းတစ်ချက်ကုတ်ကာ သူမတို့အိမ်ဘက်ဦးတည်ထွက်သွားပြီး သူမကပါ နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်သဖြင့် သူပါပြန်လှည့်လာခဲ့သည်။

ပြီးတော့ သူက သူမရှေ့မှာ ပိတ်ရပ်ထားလိုက်ရင်း . . .

“ပြောလေကွာ”

သူမက အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်သွားသောပုံစံဖြင့် ကြည့်လာသည်။

“ဘာကိုလဲ . . .”

“ဟောကြည့် . . . အတိတ်မေ့ချင်ယောင် ဆောင်နေပြန်ပြီ၊

နာမည်ပြောရမယ်လေကွာ”

“ဘာကိစ္စ ပြောရမှာလဲ၊ ဖယ် . . . ရှေ့က”

“မဖယ်ဘူး . . . နာမည်ပြောမှ ဖယ်မယ်၊ အဲလောက် မကပ်စမ်းပါနဲ့ကွာ၊

အမလေးကလည်း လိမ္မာသားနဲ့”

“ဘာ . . . ဘာ . . . ဘယ်လို၊ ရှင် ကျွန်မကို ဘယ်လိုခေါ်လိုက်တယ်”

“အမလေးလို့ ခေါ်တာလေ၊ အခုနကတောင် ကုလားလေး

ခေါ်သွားသေးတယ်”

“အရူး . . .”

“ဟင် . . . မင်းနာမည်က အရူးတဲ့လား၊ သစ်တယ်နော် . . . ဟား ဟား”

သူမက မျက်စောင်းထိုး မချိုမချဉ်ပြီးကာ သူ့ကို တွန်းတိုက်၍

ပြေးထွက်သွားသည်။ သူက သဘောတကျ ခေါင်းတယမ်းယမ်းဖြင့် ရယ်မောရင်း

ပုံမှန်ခြေလှမ်းဖြင့် ကားဆီ ပြန်လာခဲ့လိုက် သည်။ ကားနားရောက်တော့ သူမက

အိမ်ထဲသို့ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။ သူက မပြန်သေးဘဲ ကားတံခါးကို

တစ်ဖက် ဖွင့်ထားလိုက်ရင်း အနေအထားဖြင့် ကားအပြင်သို့ ခြေတစ်ဖက်ထုတ်ကာ

ကားထဲဝင်ထိုင်နေလိုက်သည်။

ခဏအကြာ၌ သူမတို့ ခြံဝင်းထဲမှ ကုလားလေး ပြန်ထွက်လာသောအခါ

သူက လက်လှမ်းပြကာ နှုတ်ဆက်လိုက်တော့သည်။

မျက်နှာပေါ်သို့ စီးဆင်းဖြာကျလာသော ရေပန်းထဲမှ ရေများကို အရသာခံ ခံယူနေရင်းမှ အတွေးတို့က လိမ္မော်စိမ်း ဆိုသော ကောင်မလေးထံ ရောက်သွားရသည်။

သူမ၏ ဖုန်းနံပါတ်နှင့် နာမည်ကို ကုလားလေးထံမှတစ်ဆင့် ဒီနေ့ သူ သိခဲ့ရပြီ ဖြစ်သည်။

ထူးဆန်းသည် ဆိုတာထက် ထူးဆန်းပါသည်။ အနှီကောင်မလေးနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် သူသည် သူ မဟုတ်တော့သည့်အတိုင်း သူ Type က ပြောင်းလဲသွားလေ့ရှိသည်။ စိတ်တွေက လည်း သူမလေးနှင့် စကားပြောနေရလျှင် လွတ်လပ်ပေါ့ပါးကာ အမြူးဓာတ်တစ်မျိုး ပျော်ဝင်နေတတ်ပါသေးသည်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတာတော့ သူလည်းမသိ။ (သူမနှင့်တွေ့မှ သူ့အကျင့်တွေ၊ စိတ်အခြေအနေတွေနှင့် သူ့ရင်ဘတ်ထဲက ကလီစာတွေကို သူကိုယ်တိုင် လိုက်လို့မမီတော့တာ ဖြစ်၏ ။) ဤပုံစံအတိုင်းသာ ရှေ့ဆက်ဖြစ်နေပါက သူမကို တစ်နေ့နေ့၌ သူ ချစ်မိသွားနိုင်မည် ထင်သည်။ ဘာရယ်မဟုတ် ပြုံးလိုက်မိတော့ ခေါင်းထဲကို သက်လျာ မျက်နှာက ခုန်ပေါက်ဝင်လာ၏ ။ ခေါင်းကိုတစ်ချက်ယမ်းကာ အတွေးကို ခါအထုတ် ...

“ဒေါက် ... ဒေါက်”

“မောင်လေး ... ထွက်ခဲ့တော့လေ၊ ညကြီးမိုးချုပ် ရေအကြာကြီး ဖိခံခံချိုးနေရသလား၊ ဖျားနေဦးမယ်၊ ထွက်ခဲ့တော့ ...”

တံခါးကိုလည်းခေါက်၊ ပါးစပ်ကလည်း စဉ်ဆက်မပြတ် ပြောလာသော မမအသံက ရေချိုးခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်လာသည်။ ဒါက မမ၏ ပြုလုပ်နေကျ

အကျင့်တစ်ခု။ သူ ရေချိုးခန်းထဲဝင်တာ ကြာသွားပါက ရောက်လာပြီး အပြင်ကနေ တတွတ်တွတ် ဆော်သြကာ ထွက်ခိုင်းနေတတ်သည်။

“မောင်လေး . . .”

မမ၏ ဒုတိယအကြိမ်မြောက် အော်သံမဆုံးမီ သူ အသံပြုလိုက်ရသည်။

“ပြီးပြီ၊ ပြီးပြီ မမ . . .”

“ပြီးရင် ထွက်ခဲ့တော့လေ၊ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

ကျွတ် . . . ခက်တာပဲ။

ဒီမမတစ်ယောက်တော့ဖြင့် ကိုယ့်ကို ဘယ်တော့များမှ လူကြီးစာရင်း သွင်းမည် မသိ။

သူက ရေပန်းကိုပိတ်ကာ ခါး၌ တဘက် တစ်ထည်ကို ပတ်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် ခေါင်းက ရေစို ဆံပင်များကို လက်ဖြင့် တဖျပ်ဖျပ်ခါရင်း နံရံရှိ မှန်ထဲတွင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်ကြည့်မိသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် မမအသံက ထွက်လာပြန်တော့သည်။

“မောင်လေး . . . ထွက်လာတော့လို့ ပြောနေတယ်၊ အခုထိမပြီးသေးဘူးလား”

“ပြီးပါပြီဆို မမရာ၊ တကယ့်အရစ်ပဲ”

“ပါးစပ်ကသာ ပြီးနေတာ၊ လူက ဘာလို့ထွက်မလာသေးတာလဲ၊ ရေချိုးခန်းထဲမှာတင် နေတော့မလို့လား”

“ကျွတ် . . . လာပြီ လာပြီ”

ရေချိုးခန်းတံခါးကို ဖွင့်လိုက်တော့ တဘက်တစ်ထည်ကို ကိုင်ကာ မတ်တတ်ရပ်စောင့်နေသော မမကို တွေ့ရသည်။ မမက မျက်စောင်းထိုးလာတော့ သူက

တစ်ချက် ရယ်ပြလိုက်သည်။

“မရယ်နဲ့ . . . ဖျားလိမ့်မယ်၊ လာခဲ”

မမက သူ့လက်ကိုဆွဲကာ ခုတင်စွန်းတွင်ထိုင်စေ၍ တဘက်ဖြင့်
ရေစိုဆံပင်များကို သုတ်ပေးလာလေသည်။ သူက ခေါင်းကိုတစ်ဖက်သို့ တိမ်းငဲ့ရင်း .
..

“ပေးပါ မမရာ . . . ကျွန်တော့်ဘာသာ သုတ်ပါ့မယ်”

ဟု ဆိုကာ မမလက်ထဲက တဘက်ကို ဆွဲယူတော့ သူ့လက်ကို မမက
ပုတ်ချသည်။

“နေစမ်းပါ . . . ငါ သုတ်ပေးပါ့မယ်၊ မင်းသုတ်ရင် ကြာလွန်းလို့”

ပါးစပ်ကလည်းပြော၊ လက်ကလည်း သူ့ခေါင်းမှဆံပင်များကို
သုတ်ပေးနေသော မမမျက်နှာလေးကို သူက အသာငေးမောမိလေသည်။

မမသည် မိန်းမဝီသလွန်းသော မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး
အကြည့်ခံသော အလှတရားတို့ ကို ပိုင်ဆိုင်ထားသော မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။
ချောလှသည်၊ လှလွန်းသည့် မိန်းကလေးများ စွာကို သူတွေ့ဖူးပါသည်။ သို့သော်
ထိုမိန်းကလေးတို့ ပိုင်ဆိုင်ထားသော အလှတရားတို့သည် ကြာကြာကြည့်လျှင်
ရိုးသွားလေ့ ရှိလေသည်။

တချို့သော အလှတရားများကျတော့ ခေတ်မီစက်ကိရိယာများဖြင့်
ပြုပြင်ယူထားသော အင်အလှများ ဖြစ်သည်။ ကမ္ဘာ၌
ပလတ်စတစ်ဆာဂျရီသည်လည်း ခေတ်စားလျက်ရှိရာ ကမ္ဘာ့ သမီးပျိုတို့သည့်
သူမတို့၏ မလှသော ခန္ဓာကိုယ် အစိတ်အပိုင်းများကို အကြိုအကြားမကျန်
ခွဲစိတ်ပြုပြင်ထားကြလေတော့သည်။ လှသွား ကြတာမှန်သော်လည်း သူကတော့
ထိုအလှများကို တန်ဖိုးမရှိဟုထင်ပါသည်။ (ပိုက်ဆံပေးလုပ်ရတာ

တန်ဖိုးရှိတာပေါ့ဆိုလျှင်တော့ သေပြီဆရာ။) မမကတော့ ထိုသို့မဟုတ်ချေ။
ဘုရားပေးသော ပကတိအလှတရားဖြင့် ဝင့်ကြားနိုင်သူ ဖြစ်သည်။
တစ်မုံစီမုံကြည့်လေ လှလာလေလေဖြစ်၏ ။ အကြည့်ခံ၏ ။ ထို့ကြောင့် မမ၏
ခေါင်းခေါက်အရွေးကို ခံလိုသောကြောင့် ခေါင်းထိုးပေးနေကြသော ခေါင်းများ
အဆင့်အတန်း အမျိုးမျိုးမှာ ရှိကြသော်လည်း မမကတော့ ဘယ်ခေါင်းကိုမှ
လှည့်မကြည့်ချေ။ လာသမျှ ကန်တော့ဆွမ်းသာ အော်လွှတ်နေတော့တာ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် မမသည် ယခုအချိန်အထိ လက်တွဲဖော်မရသေးဘဲ
နာမည်ကြီး ထမင်းငတ် ဖြစ်နေခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

“ဟဲ့ . . . ငါ့ကို ဘာလို့ ဒီလောက် စိုက်ကြည့်နေရတာ လဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး .

. .”

သူက တစ်ချက် ရယ်သွမ်းသွေးလိုက်ကာ . . .

“စဉ်းစားနေတာ မမရဲ့”

“အမယ်လေး . . . ထူးထူးခြားခြားပါလား၊ ဘာတွေများ
စဉ်းစားနေတာလဲ၊ အုန်းသီးထဲ ဘယ်သူ ရေထည့်သွားတာလဲ စဉ်းစားနေတာလား . .
.ဟုတ်လား . . .”

“မဟုတ်ဘူး မမရေ၊ မမ ဘာဆေးတွေများ စားလဲလို့”

မမက မျက်မှောင်တစ်ချက်ကုတ်ကာ . . .

“ဘာကိုလဲ”

ဟု မေးလာလေ၏ ။ သူက မမ၏ ပါးနှစ်ဖက်ကို
ချစ်စနိုးဆွဲလိမ်ပစ်လိုက်ကာ . . .

“ဪ . . . မမ ဒီလောက်လှနေတာ ဘာဆေးတွေများ စားလဲလို့ပါ”

မမက တဘက်ကို ခါလိုက်ရင်းမှ ခေါင်းကိုမော့ကာ ရယ်လေတော့သည်။

ကိုယ့်အစ်မမို့ ပြောတာမဟုတ်။ ဘယ်လိုနေနေ မမက တကယ်ပဲ လှတာဖြစ်ပါသည်။

အမယ်လေး ! ငါ့မောင်ရယ်၊ အချင်းချင်းတွေကို ကပ်မြှောက်နေပြန်ပြီ၊
ကဲ . . . ဘာစားချင်လဲပြော၊ မမ ဝယ်ကျွေးမယ်”

“တကယ်ပြောတာ မမရဲ့၊ မမက တစ်ခွဲခွဲကြည့်လေ လှလေပဲ၊ အဟင်း
. . . မမ ဘာဆေးတွေ စားလဲဟင်၊ ကျွန်တော့်ကို ပြောပြစမ်းပါ၊ သိထားရတာ ပေါ့၊
နောက်တော့ ရည်းစားလေး ဘာလေးရရင် မှီပဲရအောင်လို့”

“ခွေးစုတ်လေး . . . ဒါမျိုးတော့ ဖြစ်တယ်၊ မှန်မှန်ပြောစမ်း၊
မင်းတွေ့ထားပြီလား . . . ဘယ်ကလဲ”

“အား . . . မမကလည်း၊ စတာပါ”

“သေချာလို့လား . . .”

“ထင်တာပဲ . . .”

“ဟော . . . ဖောက်လာပြီ . . .”

မမက သူ့ခေါင်းကို မနာအောင်ခေါက်ကာ ရယ်ကျဲကျဲဖြင့် ထိုင်ရာမှ
ထလေသည်။

“ကဲ . . . အဝတ်အစားဝတ်ပြီးရင် ဆင်းလာခဲ့၊ မမ ထမင်းစားဖို့
သွားပြင်လိုက်ဦးမယ်”

“အိုခေ . . . အိုခေ”

လက်ညှိုး၊ လက်မကိုဝိုင်းရင်း မျက်စိတစ်ဖက် မှိတ်ကာပြောလိုက်သော
သူ့ပုံစံကို မမက မျက်စောင်းတစ်ချက် ထိုးပြီးနောက် အခန်းထဲက ထွက်သွား၏ ။
ဒီတော့မှ သူလည်း ထိုင်ရာမှထ ကာ အချီဝတ်ဖြစ်သည်။
ချည်သားဘောင်းဘီအတိုတစ်ထည်ကို ကောက်လျှိုကာ Hand Phone ကို
ဘောင်းဘီအိတ်ကပ်ထဲထည့်ကာ အောက်ထပ် ထမင်းစားခန်းသို့

ဆင်းလာခဲ့လိုက်သည်။ ထမင်းစားခန်းထဲတွင် မေမေနှင့် မမက ရောက်နှင့်နေပြီ၊
ဖေဖေကတော့ မိတ်ဆုံစားပွဲရှိသဖြင့် ဒီနေ့ညစာ အပြင်မှာစားမည်ဖြစ်သည်။

ညစာထမင်းဝိုင်းက မမ၏ လက်စွမ်းပြထားမှုကြောင့် မြိန်ပါသည်။
စားကောင်းကောင်းဖြင့် စားလိုက်တာ ဝလို့ဝမှန်းမသိလိုက်ချေ။

ညစာစားပြီးသောအခါ အပေါ်ထပ်အိပ်ခန်းရှိရာသို့
ပြန်တက်လာခဲ့သည်။ ဗိုက်က လေးနေသည်ဖြစ်ရာ ခုတင်ပေါ် ပစ်လှဲလိုက်ပါက
ချက်ချင်းအိပ်ပျော်သွားမည် စိုးသောကြောင့် ဝရန်တာဘက်သို့ ထွက်လာလိုက်၏ ။
ဤညသည် သိပ်တော့ ကဗျာမဆန်ချေ။ ကောင်းကင်၌ ကြယ်များစုံလင်သော်လည်း
လမင်းကတော့ ဘယ်ကိုသွားနေသလဲမသိ။ လကွယ်ညဖြစ်သော ကြောင့်
နီယွန်မီးရောင်များမှလွဲ၍ မည်းမှောင်လျက် ရှိ၏ ။

လတ်ဆတ်သောလေကို ရှူရှိုက်လိုက်ရသောကြောင့် အီနေသောစိတ်က
လန်းဆန်းသွား သလိုပင်။ တစ်ဖက်လမ်းကြားမှ လွင့်ပျံလာသော
ဂစ်တာသံသဲ့သဲ့မှလွဲ၍ တိတ်ဆိတ်မှုကသာ ကြီးစိုးနေတော့သည်။ စိတ်က ဟိုဟိုဒီဒီ
အတွေးနယ်ချဲ့ရင်းမှ တစ်စုံတစ်ယောက်ဆီသို့ ဖျတ်ခနဲ ရောက်သွားရသည်။ ထိုအခါ
သူ့နှုတ်ခမ်းတို့က အလိုလိုပြုံးမိလျက်သား ဖြစ်သွားသည်။

သူမ၏ ပုံစံကို ပြန်လည်မြင်ယောင်ရင်း သဘောတကျဖြင့် ခေါင်းကို
အသာယမ်းကာ အသံတိတ် ရယ်မောမိလေသည်။

ဒီလိုညမျိုး ဒီလိုအချိန်တွင် သူမတစ်ယောက် ဘာတွေများ
လုပ်မှာပါလိမ့်။ ယခုမှ ညစာစား နေလေမလား။ သို့မဟုတ် မိမိလိုပဲ
ဝရန်တာမှာရပ်ကာ တောင်တောင်အီအီ လျှောက်တွေးနေမလား။ ဒါမှမဟုတ်
အပျင်းကြီးကြီးဖြင့် ခုတင်ပေါ်တွင် အိပ်ပျော်နေမလား။ အင်း . . .
စာအုပ်တစ်အုပ်လောက်နှင့်လည်း ဇိမ်ကျချင် ကျနေနိုင်ပါသည်။ သူမှနှင့်
စကားပြောချင်စိတ် တို့က ချဉ်ခြင်းတက်လာလေရာ ဘောင်းဘီအိတ်ကပ်ထဲမှ

Phone ကို အသာထုတ်ကာ သူမထံသို့ ဖုန်းခေါ်လိုက်တော့သည်။ ဖုန်းက ချက်ချင်းလာမကိုင်ချေ။

တော်တော်ကြီးကြာမှ ...

“ဟယ်လို ...”

“ကိုယ်ပါ ... လိမ္မော်”

တစ်ဖက်က ဇေဝဇဝါ ဖြစ်သွားပုံဖြင့် ခဏအသံတိတ်သွားလေ၏ ။
နောက်မှ စိတ်ရှုပ်သောလေသံဖြင့် ...

“ကျွန်မ အသိထဲမှာ ကိုပါ ဆိုတဲ့လူ မရှိဘူး၊ ဖုန်းချပြီ”

“ဟာ ... ဟိတ် ... မချနဲ့နော်၊ ကိုယ် ... အာကာဖြိုးဝေ”

“ဪ ... ရှင်ကိုး”

မဆိုး။ သူမ၏ အသိစိတ်ထဲမှာ အာကာဖြိုးဝေ ဆိုတဲ့သူရှိနေတာက
ကျေနပ်စရာ။

“ဟုတ်တယ် ... ကိုယ်ပဲ၊ ကိုယ်ဖုန်းဆက်နေတာ ကြာပြီ၊ ဘာလို့
မကိုင်တာလဲ ...”

“ဒါလား ... အဲဒါက ထမင်းစားပြီး ခုတင်ပေါ်မှာ
စာအုပ်ဖတ်နေရင်းကနေ မှေးခနဲ ... ဟင် ! နေစမ်းပါဦး၊ ကျွန်မဘာသာ
ဘာလုပ်နေနေ ရှင့်ကို ဘာလို့ပြောပြရမှာလဲ၊ ဒီဖုန်းနံပါတ်ကို ရော ဘယ်ကရတာ လဲ
...”

သူမ၏ အငိုက်မိမှုကို သူက အော်ရယ်မိလေသည်။ သူမ၏
ကလေးဆန်ဆန် ပွင့်လင်းသော အပြောအဆိုများသည် လူကိုပျော်ရွှင်စေ၏ ။

သူမတွင် အခြားမိန်းကလေးတွေမှာ တွေ့ရလေ့ရှိသော အထာတွေ

ဘာတွေလည်း မရှိ။ လုံးဝ အဖြူထည်လေး ဖြစ်သည်။

“ဒီလောက် တိုးတက်နေတဲ့ ခေတ်ကြီးထဲမှာ

ဖုန်းနံပါတ်လေးတစ်ခုစုံစမ်းရတာ များ ဘာခက်လို့လဲ၊ နည်းနည်းပါးပါးလေးပဲ
ခေါင်းသုံးစမ်းပါဦး ကလေးမရဲ့၊ အစိမ်းရောင် လိမ္မော်သီးကြီးရဲ့”

သူ့အပြောကြောင့် သူမ ဒေါဖောင်းသွားပုံပေါ်သည်။ သူမဆီမှ နှာမှုတ်သံ
ခပ်ပြင်းပြင်းကြီးကို ဖုန်းထဲမှ အတိုင်းသား ကြားနေရလေ၏ ။

“ဖုန်းဆက်တာ ဘာကိစ္စလဲပြော၊ ရောင်းမကုန်တဲ့ အလူးအပိုတွေ
လာဖုတ်မနေနဲ့၊ ကျွန်မ အိပ်ချင်ပြီ . . .”

“ဟင် ! အစောကြီး ရှိသေးတာကို အိမ်တော့မလို့လား၊ တော်တော်
အပျင်းကြီးတာပဲ”

“အစောကြီး မအိပ်ရဘူးလို ဘယ်ပညာရှိက ဟောထားလို့လဲ၊
ကိုယ့်ကုသိုလ်နဲ့ကိုယ် ဖြစ်လာတာ၊ မနာလို မဖြစ်နဲ့”

“Please ကွာ . . . မင်းနဲ့ကိုယ် ငြိမ်းချမ်းရေးယူရအောင်လား၊ ကိုယ်မင်းနဲ့
တကယ်ပဲ ခင်ချင်တာပါ၊ ကိုယ့်ကို ဘော်ဒါ တစ်ယောက်အဖြစ်
အသိအမှတ်ပြုပေးပါလား . . .”

“ဝေးပါသေးတယ် . . .”

“ကိုယ် . . . အိမ်လာလည်မယ်နော်”

“ဘာ ! ဘာပြောတယ် . . .”

အလန့်တကြား အော်လိုက်သော သူမအသံကြောင့်
သူ့မှာလန့်တောင်လန့်သွားရလေသည်။ အထင်ပြောရလျှင် သူမ
ထတောင်ခုန်လိုက်သည်ထင် သည်။ သူ့စကားသည် သူမကို ဤမျှထိတောင်
လန့်ဖျပ်သွားစေသတဲ့လား . . .။

“ဟား . . . နားကိုအူသွားတာပဲကွာ၊ ဒီလောက်တောင် အော်ရလား၊
တကယ် အသံပါဝါကလည်း ပြင်းသလား မမေးနဲ့”

“ရှင် ရူးကြောင်ကြောင် မလုပ်နဲ့၊ အိမ်ကို လုံးဝလာလို့ မရဘူးနော်၊ အို . .
. အိမ်ကို မဟုတ်ဘူး၊ ခြံရှေ့ကို မလာခဲ့နဲ့၊ ရှုပ်ပါတယ် . . . လမ်းထဲတောင်
မလာရင်ကောင်းတယ်”

“အားပါး . . . စိမ်းကားလှချည်လား . . .”

“နာမည်နဲ့ လိုက်အောင်လို့ပါ၊ ဒါပဲ . . .”

ပြောပြောဆိုဆို သူမက ဖုန်းပိတ်သွားလေတော့သည်။ သူက
ချက်ချင်းပြန်ခေါ်သော် လည်း မရတော့ချေ။ လူကြီးမင်းနဲ့သာ တိုးနေ၏ ။ သူက
တစ်ချက်ပြီးလိုက်ကာ ဖုန်းကို ဘောင်းဘီအိတ် ကပ်ထဲသို့
ပြန်ထည့်လိုက်တော့သည်။

အပြင်၌ အမှောင်ထုက ပီပြင်လာပြီဖြစ်သည်။ ပို၍
မှောင်လာသောကြောင့် ကြယ်တို့၏ အလင်းက ပို၍ တောက်ပလာ၏ ။ အခန်းထဲသို့
ပြန်ဝင်လာကာ ခုတင်ပေါ်တွင် ပစ်လွဲချလိုက်ရင်း မျက်လုံးများကို
မှိတ်ထားလိုက်သည်။

အတွေးထဲတွင် ဖေဖေနှင့် မေမေ၏ မျက်နှာတွေက
ဝင်ရောက်နေရာယူလာသည်။ သူ့အပေါ်တွင် ဖေဖေတို့၏ ကျေးဇူးတရားတွေက
ဆပ်မကုန်အောင် ရှိလေသည်။ မွေးစားမိဘများ ဖြစ်ကြသော်လည်း
မိဘအရင်းနှင့်မခြား ကြင်နာယုယပေးခဲ့ကြသည်မှာ သူ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံး
လိုအပ်ချက်ဆိုတာ မရှိစေခဲ့။ တစ်ခုခုဆိုလျှင် မိမိက ထုတ်ပြောစရာပင်မလို၊ သူတို့က
သူတို့ဘာသာ ဖြည့်စွက်ပေးသွားကြတာဖြစ်၏ ။

မိဘမဲ့ဂေဟာမှ လူကြီးတစ်ယောက်ပြောတာ ကြားဖူးသည်။ မိမိကို
ဂေဟာရှေ့မှ ပစ်ထားခဲ့တာတဲ့။ မိမိ၏ မိဘအရင်းတွေကပဲ ပစ်ထားခဲ့သလား၊ အခြား

တစ်ယောက်ယောက်ကပဲ ပစ်ထားခဲ့တာလား၊ ဘယ်သူမှ အတိအကျမသိ။

ကိစ္စတော့ မရှိပါ။ မိဘအရင်းများကို သူ ခွင့်လွှတ်ပါသည်။ သူတို့မှာ မိမိကို မွေးကျွေးမထား နိုင်ရလောက်သော ပြဿနာတစ်ခု အခိုင်အမာရှိနေပါလိမ့်မည်။ မိဘအရင်းတွေကိုလည်း လိုက်မရှာလိုပါ။ မိဘအရင်းတို့၏ မေတ္တာကို မပိုင်ဆိုင်ခဲ့ရသော သူ့အတွက် ဘုရားသခင်က သနားသဖြင့် အစားပေးထားသော မွေးစားမိဘတွေ ရှိနေပြီ မဟုတ်ပါလား။

နောက် . . . မမနှင်းဆီ။

မိမိမှာ မောင်နှမအရင်းအချာ ရှိ မရှိ မသိသော်လည်း သွေးသားရင်းကဲ့သို့သော အစ်မတစ်ယောက် ပိုင်ဆိုင်ထားသည်။ မမသည် သူ့အတွက် ဘုရားသခင်ကပေးသော အပိုလက်ဆောင်ဟု ပြောလျှင် မများ။ သူသည် မမ၏ အချစ်များအားလုံးကို သိမ်းကျုံးယူရန်အတွက် လူဖြစ်လာခဲ့သည်ထင်။

သူ့အပေါ် မမ၏ ကြင်နာမှု၊ ဂရုစိုက်မှု ပုံရိပ်များက အာရုံထဲ၌ ရုပ်ရှင်ပြကွက်များလို တစ်ကွက်ချင်း ပေါ်လာသည်။

ထို့နောက်တစ်ဖန် အတွေးတို့က မတွေးချင်သော လူတစ်ယောက်ထံ ရောက်သွားရပြန်သည်။

သက်လျာ . . .။

မတော်လိုက်ရသော ရည်းစားဟောင်း။

နောက်ပြီး သက်လျာ ရွေးချယ်သွားသော ဆေးကျောင်းသား ရဲကိုကိုလွင်။ အင်းပေါ့လေ . . . နောင်တစ်ချိန်မှာ ဒေါက်တာဖြစ်လာမယ့် ဆေးကျောင်းသားဆိုတော့လည်း သက်လျာအတွက် အထင်ကြီးစရာ မက်လောက်စရာပေါ့။

တစ်ချိန်က နောက်ကောက်ကျခဲ့ရခြင်းအတွက်

မုန်းတီးနှာတင်းခဲ့ရသော်လည်း ယခုအချိန် ပြန်တွေးကြည့်တော့
ထိုဆေးကျောင်းသား ငတိကို များစွာ ကျေးဇူးတင်ရပါသည်။ ဆယ်ကျော်သက်
အရွယ်စိတ်ကစားခြင်းကို အချစ်ဟု အဓိပ္ပာယ်ကောက်လွဲခဲ့သော သူ့ကို ထိုငတိက
သွယ်ဝိုက်သောနည်းဖြင့် ထောက်ပြသွားခဲ့တာ မဟုတ်ပါလား။

ထိုသို့အတွေးများဖြင့် လုံးလည်ချာလည်လိုက်ရင်းမှ
သူ့မျက်လုံးများသည် အမြင်အာရုံတို့ကို တဖြည်းဖြည်းချင်း ပယ်ချပစ်ကာ
နောက်ဆုံးတွင် နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်သွားရ တော့သည်။

အတွေးစတို့သည် အိပ်စက်ခြင်း ပြတင်းတံခါးကို မထိုးဖောက်နိုင်တော့ .

. ။

“တူ . . . တူ . . . တူ . . .”

“တီး . . . တုံ . . . တီး . . . တုံ . . .”

မည်မျှကြာအောင် အိပ်ပျော်သွားသည် မသိချေ။ နားထဲသို့
ဝင်ရောက်လာသော သူ့ဟန်းဖုန်းမှ မြည်သံကြောင့် ပြန်၍ နိုးလာရလေသည်။
အိပ်ချင်စိတ်က ကြီးစိုးနေသည်ဖြစ်ရာ သူက မျက်လုံးများကိုမဖွင့်ဘဲ ဟန်းဖုန်းကို
လက်ဖြင့်အသာစမ်း၍ “ဟယ်လို” ဟု ထူးပြီးသည့်အခိုက်

“အား . . .”

ဖုန်းထဲမှာ စူးစူးရှရှဖြင့် အာခေါင်ခြစ်၍ အော်လိုက်သော
အသံကြီးကြောင့် ရုတ်တရက် လန့်ဖျပ်ကာ အိပ်နေရာမှ
ထထိုင်မိလိုက်လေတော့သည်။ တစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီးမွေးညင်းများ တောင်
ထသွားရတဲ့အထိ လန့်သွားခဲ့တာဖြစ်သည်။ တစ်ဖက်က
ဖုန်းချသွားပြီဖြစ်သော်လည်း သူ့မှာ ကတုန်ကယင် ဖြစ်လို့မပြီးသေး။ ဘာလဲ . . .
ဘယ်ကဖုန်းလဲ ။ ဘာသံကြီးလဲ ။

ပုံမှန်ပြန်ဖြစ်သွားပြီး တရားခံကို သိလိုသောကြောင့် ဖုန်းနံပါတ်ကို
ကြည့်သောအခါတွင် တော့ သူ့မှာ မျက်လုံးပြူးရလေတော့သည်။

ဖုန်းနံပါတ်က ဟိုကလေးမ လိမ္မော်စိမ်း၏ ဖုန်းနံပါတ်။ နာရီကို
ကြည့်မိတော့ တစ်နာရီခွဲ။ ဒါ သက်သက်မဲ့ သူမ ပညာပြလိုက်တာပဲဖြစ်မည်။
ဘယ်လို ကောင်မလေးပါလိမ့်။ အီလည်လည်နှင့် ငုတ်တုတ်သာ ထိုင်နေရတော့၏ ။
